

Hay tuyệt! Hết sảy! Thú quá!
Quá được! Thích mê! Ghiền luôn!
5 sao! Yêu cuốn sách này!

Ai mà không thích đọc được cơ chứ? Một cuốn sách hay! Mọi người nên đọc cuốn sách này! Bởi nó hay lắm lắm lắm! ...

Đó là lời nhận xét của một cậu bé năm tuổi được mẹ đọc sách mỗi tối trước giờ đi ngủ; của một cô bé chín tuổi “bận rộn đọc theo yêu cầu” cho em gái ba tuổi; của một bà mẹ “đọc ké” sách của cậu con trai chín tuổi; hay chính là lời khuyên “ngghiêm túc” của một cậu bé tám tuổi, có em trai lên bốn; là cảm xúc của mọi người sau khi đọc Nữ hoàng băng giá, Công chúa tóc mây, Ralph Đập phá... trong bộ Tiểu thuyết thiếu nhi Disney, chuyển thể từ những siêu phẩm điện ảnh chạm đến trái tim con trẻ của Disney.

Bộ sách đặc biệt dành cho “big fan” của những nàng công chúa Disney, những Quái nhí và anh hùng, bạn bè đồ chơi đại gia đình Disney. Và hơn tất cả, dành cho những bé em giàu trí tưởng tượng say mê những câu chuyện thần tiên, những bạn nhỏ đang háo hức tập đọc, và muốn rèn luyện thói quen đọc sách từ nhỏ!

16 cuốn tiểu thuyết mini kể lại chân thực và sống động toàn bộ chuyện phim với đầy đủ tình tiết thú vị, bằng ngôn ngữ dễ hiểu, trong sáng. 16 cuốn truyện chữ, từ đầu đến cuối dù không có hình ảnh minh họa nào nhưng sẽ lôi cuốn bất kỳ ai từng cầm sách trên tay. Bởi không chỉ là những thước phim được chuyển thể, đó còn là những ô cửa mở ra thế giới văn học. Bởi không chỉ là những chuyện phim dí dỏm, hài hước với những khung hình lung linh, đó còn là những câu chuyện rất đời, và để lại nhiều bài học cho trẻ: tình phụ tử cảm động của bố con cá hề, tình chị em tha thiết của hai nàng công chúa, tình bạn nhí nhố mà khăng khít của cặp đôi hù dọa ưu tú nhất hành tinh, tình cảm gia đình keo sơn, gắn bó của gia đình siêu nhân, chuyện tình yêu của người máy, chuyện khát khao được làm Người Tốt của một Kẻ-trót-phải-làm-Kẻ-Xấu, chuyện nàng công chúa dám vượt lên lẽ thói, để được là chính mình...

Trong Đi tìm Nemo, bị bắt cóc bởi một tay thợ lặn xa lạ và mang đi, chú cá hề con tên là Nemo hoảng hốt khi thấy mình phải sống trong bể cá cảnh với một đàn cá láo nháo tự xưng là Băng Cá Bể. Trong khi Nemo và băng nhóm chuẩn bị kế hoạch bỏ trốn thì bố cậu, Marlin đã xối tung cả đại dương để tìm con trai - hết đối mặt với bộ ba cá mập háu đói, lại đến cá lông đen hung tợn, và thậm chí cả một con cá voi khổng lồ. Bố Marlin liệu có tìm thấy Nemo?

Mời các bạn đón đọc Đi tìm Nemo.

Trong làn nước ấm miền nhiệt đới ngoài bờ biển nước Úc, có hai con cá hề bơi bên rìa Rạn san hô Kỳ vĩ. Ở đây, đại dương là xứ sở của cỏ chân ngỗng sặc sỡ, là lãnh địa của những rạn san hô chon von và miền cỏ biển thanh tú. Nhưng chỉ ngay phía sau vĩa đá ngầm kia đã là đại dương bao la rộng mở.

“Ôi, anh yêu. Đẹp quá!” Cô cá hề Coral thỏ thẻ thốt lên với cá chồng Marlin.

“Lúc em nói muốn nhà hướng biển, em đã không nghĩ sẽ thấy cả đại dương, đúng không? Ồ, thế mà đúng đấy. Cá cũng có thể ở đây như ai.” Marlin đắc chí.

Anh cười toét. Rìa Rạn san hô Kỳ vĩ cơ đấy! Anh không thể nghĩ ra chôn nào thích hợp hơn để dựng tổ ấm mới của họ.

“Em biết là Sườn lục địa thì tuyệt quá rồi, với hàng đàn cá lớn và hướng nhìn kỳ thú và mọi thứ. Nhưng chúng ta có thực sự cần nhiều không gian vậy không?” Dù Coral rất yêu ngôi nhà cỏ chân ngỗng mới dọn đến của mình, cô vẫn có phần hơi nghi ngại về vị trí kề cận vùng nước sâu bao la, ẩn giấu nhiều bất trắc khó lường.

“Coral cưng ơi. Con cái chúng ta xứng đáng được hưởng những gì tốt nhất,” Marlin nói. “Chúng sẽ thức giấc, ngóc những cái đầu bé nhỏ ra ngoài cửa sổ, và sẽ thấy một con cá voi lướt qua ngay kia.”

“Suýt! Anh đánh thức lũ trẻ mất.” Coral thì thầm. Họ âu yếm nhìn vào trong chiếc hang ấm áp ngay bên dưới búi cỏ chân ngỗng, nơi hàng trăm trứng cá li ti nép mình san sát bên nhau – những đứa trẻ nhà Marlin và Coral.

Marlin nóng lòng chờ những đứa con của họ nở ra. Anh muốn cho bày con thấy tất cả vẻ ngoạn mục của đại dương kỳ vĩ.

“Chúng ta còn phải đặt tên cho chúng.” Coral nói.

Marlin dương dương tự mãn và dùng vây vạch một đường tưởng tượng chia nhóm trứng làm đôi. “Chúng ta sẽ đặt nửa này là Marlin con và nửa kia là con Marlin.”

“Em thích tên Nemo.” Coral nhỏ nhẹ.

“Nemo ư?” Marlin nhắc lại. “Chắc, thì chúng ta sẽ đặt một đứa là Nemo.”

Coral nhìn Marlin mơ màng. “Nghĩ mà xem. Mới hôm nào chúng mình còn là vợ chồng son, giờ thì sắp làm cha mẹ rồi.”

“Nhờ chúng không thích anh thì sao?” Marlin thốt nhiên lo âu.

“Có tới những bốn trăm trứng. Em cá là thể nào chẳng có một đứa thích anh chứ.” Coral trêu chọc.

Marlin đắm đuối nhìn vợ và then thùng hỏi, “Em còn nhớ mình gặp nhau

thế nào không?”

“Ồ, em đang cố không nhớ đây.” Coral đáp trả.

Marlin đuổi theo vợ hết vào lại ra ngoài búi cỏ chân ngỗng. “Anh thì nhớ.” Marlin nói. “Xin lỗi cô. Cô có thể nhìn hộ tôi xem môi tôi có vương cái lưỡi nào không? Ồ, cô phải nhìn gần hơn nữa cơ.”

Coral cười giòn tan và bơi vọt ra ngoài búi cỏ chân ngỗng để khỏi bị chồng tóm được. Nhưng khi Marlin vừa ló đầu ra ngoài, anh đã hoảng hốt vì thấy hàng xóm bốn bề lặng ngắt đáng ngờ. Anh trông thấy Coral, đang ngây người nhìn chăm chăm vào con cá nhòng đói ngấu đang xé nước vùn vụt lao đến.

“Vào nhà đi, Coral.” Anh thì thầm.

Nhưng Coral không muốn bỏ mặc đàn con. Cô lao vọt vào trong hang, nhưng trễ quá rồi – con cá nhòng háu đói đã tóm được cô ngay cửa vào.

Marlin điên cuồng lao vào con cá nhòng, nỗ lực tuyệt vọng cứu vợ. Nhưng chỉ cần một cú quật đuôi, con cá nhòng đã đánh văng Marlin đập vào đá. Choáng váng, anh trôi xuống dưới đám lá lược bảo vệ đám cỏ chân ngỗng.

Sau khi cát lắng, Marlin bật dậy lao ra khỏi búi cỏ chân ngỗng.

“Coral ơi?” Anh gọi.

Không có tiếng đáp lại. Anh nhìn vào trong hang. Trống không. Anh nhìn nhanh về phía biển nước xanh ngắt mênh mông.

Không gì hết.

Coral đi rồi. Đám trứng đi rồi.

Marlin không thể tin điều đó đã xảy ra! Chỉ vòn vẹn có vài phút, cuộc đời anh đã thay đổi mãi mãi. Gia đình anh đã tan nát. Anh lắc mạnh đầu. Anh cảm thấy tất cả là lỗi của anh. Lẽ ra anh không nên đòi đến sống ở Sườn lục địa. Nhưng rồi đúng lúc bản thân quay lưng đi, thoáng qua khóe mắt, anh bỗng thấy thứ gì đó.

Nằm trong kẽ đá nhỏ không xa lắm là một quả trứng bé tí xíu. Nó bị sây sát. Nhưng quả trứng còn sống. Còn sống!

Marlin áp quả trứng trong đôi vây của mình. “Đây, đây. Có bố đây. Bố hứa, bố sẽ không bao giờ để bất cứ chuyện gì xảy ra với con...” Anh ngập ngừng, rồi khẽ gọi tên quả trứng.

“Nemo ạ.”

Sâu dưới đáy biển, những tia nắng ban mai chiếu rọi qua làn nước. Trong búi cỏ chân ngỗng, một chú cá hề con bật dậy làm hoảng lên. “Ngày đầu đi lớp nào!” Chú gào lên với bố. “Dậy thôi, bố! Mau nào!”

“Bố không muốn đi lớp.” Ông bố Marlin rên rỉ.

“Không phải bố, con chứ!” Nemo hét lên.

“HỦ?” Marlin lắc mình tỉnh dậy. “Phải rồi, bố dậy đây. Đến lúc đi học rồi.”

“Đến lúc đi học rồi!” Nemo véo von nhắc lại. Trước đây, cậu chưa từng được đi học. Cậu há hức được khám phá đại dương cùng cả lớp. Thăm thú những chốn lạ. Thử những điều mới mẻ!

Cậu chưa từng đi đâu xa khỏi ngôi nhà cỏ chân ngỗng của mình – và cậu nóng lòng muốn khám phá đại dương.

Nemo nhảy lộn nhào và chẳng may rơi ra ngoài búi cỏ chân ngỗng. Cậu bị kẹt đầu trong rạn san hô.

“Nemo!” Marlin gọi thất thanh, giờ thì đã tỉnh như sáo. Anh lao vụt ra bên ngoài.

“Ngày đầu tiên đi học! Em mắt ướt nhạt nhòa!” Nemo vẫn véo von dù giọng cậu giờ chỉ nghe thấy thì thà thì thầm.

Nhanh như cắt, bố Marlin kéo cậu ra khỏi búi san hô, rồi vội vàng đẩy cậu vào nhà.

“Ồn rồi, con bị đau chỗ nào?” Anh dồn dập hỏi Nemo. “Con không sao chứ? Bố có bao nhiêu sọc?”

“Con không sao.” Nemo biết bố cậu lại đang lo lắng. Bố lúc nào cũng lo.

“Hãy trả lời câu hỏi về những cái sọc!” Bố Marlin khẳng khẳng.

“Ba ạ.” Nemo đáp.

Marlin thở phào, nhẹ nhõm hẳn. “Thế cái vây may mắn thế nào?”

Nemo liếc nhìn cái vây của cậu. Nó bị “héo”, hơi teo lại kể từ cuộc đụng độ với con cá nhòng khi cậu vẫn còn là một cái trứng. “May mắn.”

“Giờ thì con có chắc là con muốn tới trường năm nay không?” Marlin hỏi. “Con có thể đợi năm, sáu năm nữa cũng được.”

Không đời nào, Nemo nghĩ thầm. “Bố ạ, đã đến lúc đi học!” cậu kiên quyết nhắc lại.

Marlin nhìn quanh quất. Cái gì có thể giữ Nemo ở nhà, bình an vô sự, dù chỉ là vài phút nhỉ? “A ha!” anh reo lên đắc thắng. “Con quên chưa cọ mình kìa!”

Cọ mình rất quan trọng, Nemo biết chứ. Họ hàng cá hề sống trong những ngôi nhà cỏ chân ngỗng bởi lá lược của chúng rất độc và giúp bảo vệ cá con

khỏi những kẻ săn mồi. Cọ mình cho cỏ chân ngỗng chích, mỗi ngày một chút, sẽ giúp cá hề miễn nhiễm với chất độc.

Nemo xoay đuôi lại đăm tủa và cọ cọ mình. “Được rồi, con xong rồi!” Cậu nhanh nhẩu.

“Con sót một chỗ này.”

“Ở đâu?”

“Đó!” Marlin cù vẩy Nemo. “Và đây nữa.” Anh lại cù một cái vẩy khác.

Nemo cười khúc khích và hai bố con bơi ra khỏi cửa.

“Bố ơi, biết đâu ở trường con sẽ thấy một con cá mập!” Nemo phấn khích nói. Rồi cậu hỏi, “Rùa biển sống được bao lâu hả bố?”

“Bố... bố không biết.” Marlin thú thực.

“Sandy Biết Tuốt nhà bên bảo là rùa biển sống cả trăm tuổi!” Nemo lú lo.

“Chà, lúc nào tình cờ gặp một chú rùa biển, bố sẽ hỏi,” Marlin nói.

Ông bố và con trai giờ đã vào gần đến sân trường.

Hai chú cá nhóc đang tung qua tung lại một cái vỏ ốc, chơi trò bắt bóng, mặc cho chú cua Ân Sĩ lẳng xẵng phía dưới gào lên, “Này, này các cậu! Thôi đi! Trả vỏ tớ đây!”

“Mình tự hỏi đang đi đâu không biết,” Marlin nói, nhìn quanh. Anh trông thấy một nhóm phụ huynh. “Nào. Chúng ta thử ra kia xem.”

“Xin lỗi.” Marlin mở lời, tiến lại gần những ông bố khác. “Tôi có thể gặp giáo viên ở đâu được?”

Chú cá kia nhìn anh, ngạc nhiên. “Chà chà.” Chú cá ngựa chắt lưỡi. “Xem ai rời khỏi bụi cỏ chân ngỗng này!” Thế rồi chú ta quay sang đám trẻ đang nghịch cát gần đó nạt cậu con, “Át Xi! Ra khỏi sân của Ngài Cá Bon. Mau!”

Ông cá bơn không lộ mà lũ trẻ đang đùa nghịch trên lưng thỉnh thoảng bật lên khỏi chỗ nghỉ ngơi trong cát. Lũ trẻ ré lên, bơi tán loạn, rồi lại nhập bọn chơi trò đuổi bắt luôn.

“Bố ơi!” Nemo thì thầm. “Cho con ra chơi cùng nhé?”

“Bố nghĩ tốt hơn là con chơi trên đệm nầy kia kìa.” Marlin đáp.

Nemo liếc về phía những đệm nhảy mềm mại, đàn hồi. Những chú cá sơ sinh đang nhảy trên đó, và trong tầm mắt sát sao của các bà mẹ. Cậu không đời nào ra đó – chỗ trẻ con!

Thế rồi những cô bé, cậu bé bơi lại gần. Chúng trạc tuổi Nemo. Chúng nhìn cậu tò mò.

“Vây của đặng ấy làm sao thế?” Cô bạch tuộc nhỏ hồng hào tên là Ngọc

Trai hỏi.

“Trông buồn cười thế.” Cá bướm có tên Loắt Choắt nói theo.

“Con phải lịch sự chứ.” Bố của Loắt Choắt cảnh cáo. “Đây là lần đầu tiên cậu bé đi học.”

“Nhìn thấy cái xúc tu này không?” Ngọc Trai hỏi Nemo. “Kỳ thực nó ngắn hơn những cái xúc tu khác đấy, nhưng cậu không thể nhận ra đâu.”

“Tớ thì dị ứng với nước.” Ất Xì nói. Và cậu lập tức “ất xì” luôn!

“Tớ thì độc.” Loắt Choắt nói.

Thế rồi một ông cá đuối khổng lồ xanh thẫm bơi đến rạn san hô. “Thầy Ray!” Lũ trẻ hò reo, nhào đến bên thầy giáo.

“Mời lên tàu, các nhà khám phá.” Thầy Ray hô. Lũ trẻ rờn rấn xếp hàng trước mặt giáo viên. Nemo cũng chen một chân, với bố Marlin đứng kè kè ngay bên.

Nemo đỏ bừng mặt xấu hổ. “Bố, giờ bố về nhà được rồi.” Cậu thì thầm. Nhưng Marlin vẫn đứng nguyên ở đó.

Lần lượt từng nhóc trèo lên phi thuyền của Thầy Ray.

“Ồ, chào con.” Thầy Ray nói khi thấy Nemo. “Ai đây nhỉ?”

“Con là Nemo.”

“Chà, Nemo, tất cả những nhà thám hiểm mới cần phải trả lời được một câu hỏi khoa học.” Thầy Ray hỏi. “Trò sống trong ngôi nhà nào?”

“Nhà cỏ chăn... cỏ chân... cỏ chân ngỗng ạ,” Nemo lấp bắp.

“Đúng rồi, đúng rồi, đừng nghịch cỏ chân ngỗng mà trúng độc nhé,” Thầy Ray nói. “Chào mừng lên tàu, nhà thám hiểm nhỏ!”

“Chỉ là lưu ý nhỏ thôi,” Marlin vội vàng nói với theo. “Cháu nó có một vây nhỏ. Nếu cháu gặp vấn đề gì khi đang bơi, tôi sẽ để cháu nghỉ ngắn, tầm 10-15 phút...”

“Bố!” Nemo ngượng chín. “Đến lúc bố về nhà rồi!”

“Anh đừng lo!” Thầy Ray nói với Marlin. “Chúng tôi sẽ luôn bơi cùng nhau như một đội.”

“Tạm biệt bố!” Nemo hét lên khi Thầy Ray mang lũ trẻ đi.

“Tạm biệt con trai!” Marlin gọi. “Bảo trọng nhé!” Anh tự nói với mình.

Bố Sheldon quay sang động viên Marlin. “Này, cậu làm tốt đấy, so với lần đầu tiên.”

“Ừ thì, chúng ta không thể giữ chúng bên cạnh mãi được, đúng không?” Marlin đáp.

“Chính thế, tôi đã thót tim khi cậu cả đến Sườn lục địa.” Bố Loắt Choắt thao thao.

“Sườn lức địa ư?” Marlin hét lên. “Sao người ta không chiên chúng lên, rồi dọn cùng khoai tây luôn cho xong?”
Dứt lời, không chút chần chừ, anh đuổi theo Nemo.

Vài phút sau, Thầy Ray và lũ trẻ đã đến Sườn lục địa.

“Được rồi, các trò.” Thầy Ray hô. “Các trò thoải mái khám phá nhé. Nhưng nhớ đi gần thôi.” Nhân lúc cả lớp tập trung quanh Thầy Ray khi vào bài giảng khoa học, Loắt Choắt quay sang Ngọc Trai và Ất Xi nhảm nháy, “Nào.” Cậu ta thì thầm. “Đi thôi.”

Thế là ba đứa len lén chuồn khỏi nhóm.

“Này, các cậu. Đợi với.” Nemo gọi. Cậu đuổi theo các bạn. Nhưng đến khi biết mình đang ở đâu, cậu khựng lại. Nemo đang ở rìa vực. Đại dương trải ra trước mắt chú cá hề nhỏ bé. Thật rộng lớn, thăm thẳm và xanh làm sao – nó không giống bất cứ thứ gì cậu từng nhìn thấy.

“Ồi ôi!” Cậu thốt lên.

“Xin!” Ất Xi, Ngọc Trai và Loắt Choắt cùng đồng thanh.

Loắt Choắt đẩy Ngọc Trai về phía rìa vực làm cô nhóc la oai oái, “Á!” Thế rồi cậu ta kéo giật cô bé lại.

Cô bạch tuộc nhỏ nhìn xuống. Toàn thân cô phủ mực đen thui. “Á, mấy cậu này! Làm tởm phụt mực rồi đấy!”

Nemo choáng ngợp. Cậu đang được chơi với bạn bè! Được thấy đại dương! Chuyện này thực mới mẻ làm sao.

“Gì thế?” Nemo chỉ vẫy vào con tàu đang lướt đi trên mặt nước.

“Tớ biết đấy. Sandy Biết Tuốt đã thấy một con. Anh ấy bảo nó gọi là cá bơn.”

“Chà!” Ngọc Trai thốt lên. “Thế thì nó đúng là một con cá bơn bự chàng.”

“Ồ ồ, nhìn tớ đây.” Ất Xi nói, lẩy đà bơi ra ngoài vùng nước mở. “Tớ sẽ tới chạm vào con cá bơn cho xem! Ất xiii!” Cậu ta bị nhảy mũi, và tức thì lực của cú hắt xì đẩy cậu ta tới gần con tàu hơn một chút.

“Á!” Ất Xi hét toáng lên. Cậu lao về phía các bạn.

Đám trẻ cười giễu. “Hừ, để xem các cậu có tới gần được hơn không?” Sheldon thách thức.

Ngọc Trai nhảy ra, xa hơn chỗ Ất Xi đã đứng một chút. Thế rồi ba tua bốn xúc tu lùi lại. “Làm khá hơn đi!”

Tới lượt Loắt Choắt, cậu bơi ra còn xa hơn cả Ngọc Trai. “Nào, Nemo!” Cậu ta nói. “Cậu đi xa được đến đâu nào?”

“Ồ... thì.” Nemo lấp bắp. “Bố tớ bảo, ngoài ấy không an toàn đâu.”

Thình lình, Marlin bơi vọt tới chỗ Nemo. Anh đẩy Nemo xa khỏi nhóm bạn mới. Lo âu và giận dữ, Marlin mắng mỏ Nemo, “Con sắp bơi vào vùng nước mở đấy hả?”

“Không ạ. Con không định ra đó...” Nemo thanh minh.

“May mà ta có mặt kịp thời.” Marlin cắt ngang lời. “Chứ bố mà không tới thì...”

“Nhưng mà, bố, không phải đâu...” Nemo cố giải thích.

Những đứa trẻ khác đã xúm đến tự bao giờ. “Thưa bác, cậu ấy không định ra đó đâu ạ,” Ngọc Trai nói đỡ.

“Đúng đấy ạ. Cậu ấy sợ mất mặt ấy chứ.” Loát Choát bồi thêm.

“Không, tớ không sợ!” Nemo cãi.

“Không phải việc của các cháu, mấy nhóc.” Marlin nghiêm nghị nạt đám bạn của Nemo. “Và các cháu may đấy vì ta không nói với bố mẹ các cháu là các cháu đã ra tận đây!”

Rồi anh quay sang Nemo. “Con biết là con bơi không giỏi lắm mà.”

“Con bơi tốt chứ bố!” Nemo hét lên.

“Không. Không tốt. Con không nên ở bất kỳ đâu quanh đây.” Marlin nói: “Bố đã bảo mà. Con biết sao không? Một, hai năm nữa chúng ta sẽ đến trường.”

“Không đâu, bố! Chỉ bởi bố sợ đại dương...”

“Rõ ràng là con chưa sẵn sàng, và con sẽ không quay lại đây cho đến lúc đó.” Marlin quyết định. “Con nghĩ có thể làm được những điều này, nhưng con không thể, Nemo ạ!”

“Con ghét bố.” Nemo lẩm bẩm. Bố lại đang ôm cậu trước mặt bao nhiêu người. Nemo muốn chứng tỏ với đám bạn rằng cậu không sợ đại dương như bố.

“Xin lỗi.” Thầy Ray bơi lại phía Marlin, xua đám trẻ đi. “Tôi giúp được gì không?”

“Thầy biết đấy, tôi xin lỗi. Tôi không có ý định cắt ngang buổi học. Cháu nó bơi không giỏi lắm, và tôi chỉ nghĩ rằng vẫn còn quá sớm để cháu ra ngoài này mà không có sự giám sát.” Marlin giải thích.

“Chà, tôi có thể đảm bảo với anh rằng, cậu bé an toàn khi ở với tôi...” Thầy Ray nói.

Marlin lắc đầu, ngắt lời thầy giáo. “Vâng, tôi chắc là thế, nhưng thầy có cả một lớp đông thế kia. Sơ sẩy một chút là cháu có thể bị lạc khỏi tầm mắt, thầy biết đấy. Tôi không có ý nói là thầy không để mắt tới cháu...”

Hai người lớn còn đang trò chuyện, thì bỗng một chú cá bé reo lên. “Kìa, Nemo đang bơi ra biển!”

“Nemo!” Marlin quát lên. “Con nghĩ mình đang làm cái trò gì thế hả? Dừng ngay lại đây cho bố, bố sẽ ra đón con trước khi con cá nào khác làm

thế! Quay trở lại ngay! Bố nói là quay lại ngay! Dừng mau! Con mà tiến thêm một bước nữa, ngài Ne...”

Nemo phớt lờ lời bố. Cậu chỉ còn nghĩ tới việc mình đang lại gần hơn. Gần hơn. Đó! Cậu đập vào mạn tàu bằng cái vây của mình.

“Cậu ấy đã chạm vào cá bọn!” Loắt Choắt trầm trồ.

“Nemo, mang cái đuôi của con lại đây ngay!” Marlin hét lên. “Phải, con gặp rắc rối to rồi, chàng trai trẻ ạ. Có nghe bố nói không đấy? Rắc rối...”

Marlin cứng lưỡi lại, không thể nói tiếp. Nhưng giờ thì tất cả mọi người đã thay anh rồi rít gọi Nemo bơi trở lại.

Nemo nhận thấy ai nấy đều nhìn về phía sau cậu. Chuyện gì thế nhỉ? Cậu quay lại để nhìn. Tất cả những gì cậu có thể thấy là hình ảnh phản chiếu của chính mình trên cái kính lặn khổng lồ...

Bố ơi! Cứu con!” Nemo hét lên, nhận ra mình đang nguy to.

Marlin choàng tỉnh khỏi cơn bàng hoàng. “Bố tới đây, Nemo!”

Thầy Ray dẫn lũ trẻ đến chỗ an toàn. Marlin lao về phía Nemo. Thành linh, người thợ lặn thứ hai xuất hiện. Anh ta chộp Marlin. Marlin lao vọt qua thoát được, nhưng anh không thể bơi vòng qua người thợ lặn, không thể lại gần Nemo hơn. Anh chỉ có thể trông thấy cái vọt lưới của người thợ lặn đầu tiên hót cậu con trai nhỏ của mình đã khuất khỏi tầm mắt.

“Không!” Marlin hét lên. “Nemo!”

Nemo bị kéo lên mặt nước... xa dần rồi khuất hẳn...

Những người thợ lặn cũng biến mất vào trong thuyền. Marlin đuổi theo về phía ấy, nhưng động cơ tàu đã khởi động và lực quạt nước từ chân vịt đẩy anh ngược trở lại.

Vẫn kiên trì, Marlin ráng sức bơi. Nếu anh có thể bám được vào... chỉ cần cố chút nữa... có lẽ anh sẽ cứu được Nemo.

Trên mặt nước, con tàu thoáng trông thấy. “Tôm.” Chiếc kính lặn rơi khỏi mạn tàu.

Marlin bơi hết tốc lực về phía con tàu, nhưng nó vẫn băng băng tiến về phía trước, bỏ lại anh phía sau. Chẳng mấy chốc, nó đã chỉ còn là một đốm mờ nơi chân trời. Rồi hoàn toàn mất hút.

“Nemo! Không!” Marlin gào lên. Anh lặn ngụp trong làn nước. “Có ai thấy con tàu vừa đi qua đây không? Xin mọi người đây? Một con tàu màu trắng?” Anh hỏi đàn cá bơi ngang qua. “Họ mang con trai tôi đi mất rồi! Hãy giúp tôi!”

Không ai trả lời. Họ chỉ mãi miết bơi, và vội vã lao cả vào Marlin.

Một trong số ấy đã huých anh một cú mạnh đến nỗi anh ngã lặn xuống đáy đại dương.

Vẫn còn bị choáng, Marlin nhìn lên đã thấy một cô nàng cá bắp nẻ xanh hót hải bơi lại phía anh.

“Ôi, tôi xin lỗi, tôi không nhìn thấy anh! Anh gì ơi, anh không sao chứ?” cô cá bắp nẻ hỏi dồn.

“Họ đi rồi,” Marlin rên rỉ. “Họ mang nó đi rồi. Tôi phải tìm bằng được con tàu.”

“Một con tàu ư?” cô cá bắp nẻ xanh hỏi. “Này, tôi đã thấy một con tàu đấy.”

Marlin tươi tỉnh hẳn. “Cô đã thấy nó ư?” anh hỏi.

“Đúng thế. Và nó mới đi qua đây không lâu đâu.” cô cá đáp.

“Con tàu màu trắng chứ?”

Cô cá bắt nẻ ve vẩy cái vẩy và nói, “Xin chào. Tôi là Dory.”

“Ở đâu?” Marlin hỏi, không để ý gì đến lời chào của Dory. “Nó đi hướng nào?”

“Ồ! Nó đi hướng này, theo tôi.” Dory đáp.

Dory dẫn Marlin ra xa rạn san hô, hướng về phía đại dương rộng mở.

“Cảm ơn cô nhiều lắm.” Marlin nói.

“Không có gì.” Dory đáp rồi bơi vun vút.

Dần dần, cô bơi chậm lại. Cô liếc lại phía sau nhìn Marlin về cảnh giác. Thế rồi cô tăng tốc. Cô đổi hướng bơi vòng quanh.

Cô ta đang cố tình đánh lạc mình à? Marlin tự hỏi.

Cuối cùng, Dory nấp sau một cây lớn. Marlin bơi qua. Thế rồi cô vụt ra và ngoay ngoáy đuôi bơi hướng khác.

Marlin bám theo cô một lúc.

“Sao anh không thôi đi? Tôi đang cố bơi ở đây. Sao? Chả nhẽ đại dương không đủ lớn cho anh à?” Dory hét lên. “Đừng đi theo tôi có được không?”

Marlin sững sờ. “Cô đang nói gì vậy? Cô đang chỉ cho tôi con tàu đi hướng nào mà.”

Dory nhảy cẫng lên phấn khích. “Một con tàu ư? Này, Tôi đã trông thấy một con tàu đấy. Nó đi ngang qua đây không lâu đâu. Nó đi... ừm, hướng này! Theo tôi!”

“Guờm đã!” Marlin hét. “Chuyện gì vậy? Cô đã nói với tôi con tàu đang đi hướng nào rồi!”

“Tôi đã nói à?” Dory trông có vẻ bối rối. “Ồi, không! Xin lỗi nhé. Đấy, tôi bị chứng mất trí nhớ ngắn hạn, tôi cứ quên mọi chuyện ngay tức thì. Nó là di truyền trong gia đình tôi. Ít nhất là tôi nghĩ thế. Ừm, họ đi đâu rồi?”

Cô nhìn chằm chằm mông lung, cố nhớ lại. Thế rồi cô nhìn Marlin. “Tôi có thể giúp gì anh?”

“Cô chỉ làm phí thời gian của tôi. Tôi phải tìm con trai.” Marlin gất gỏng.

Marlin nguẩy đuôi bỏ đi. Nhưng nào có bơi được xa, ngay lúc đó, anh há hốc mồm kinh ngạc.

Anh đang mặt đối mặt với một con cá mập lớn!

Con cá mập khổng lồ nhe cái miệng lồm chồm những chiếc răng sắc nhọn của loài cá mập trắng cổ nặn thành một nụ cười rộng ngoác và đói ngấu.

“Xin chào!” Cá mập mở lời.

“Chà! Chào chú!” Dory nhiệt thành chào hỏi.

“Hân hạnh. Bruce Ăn Kiêng chính là tôi.” Con cá mập kính cẩn nghiêng vây.

Marlin run rẩy, sợ đến cứng cả người.

“Cũng phải thôi.” Thấy thế Bruce Ăn Kiêng nói với Marlin. “Tôi hiểu. Sao lại phải tin một con cá mập – đúng không?”

Bruce Ăn Kiêng ngắm nghía hai con cá nhỏ. “Hai miếng cá nhỏ này, các bạn có muốn tới dự bữa gặp mặt nho nhỏ cùng tớ không?”

Dory phấn chấn. “Ý cậu là một bữa tiệc ư?”

“Ừ, đúng – tiệc tùng ấy. Sao, ý các bạn thế nào?” Bruce Ăn Kiêng hỏi.

Dory nhìn Marlin và nói, “Ồ, tôi thích tiệc tùng lắm. Nghe đã thấy thú rồi.”

Marlin không tin vào tai mình. Tiệc cá mập? Anh chắc hẳn họ muốn chén thịt mình.

Marlin bèn nghĩ cách thoái thác, “Cậu biết đấy, tiệc thì vui rõ rồi, ai mà từ chối được. Nhưng chúng tớ không thể bởi...”

Bruce Ăn Kiêng khoác vây quanh Marlin và Dory. Họ đã sập bẫy! “Thôi nào. Tôi năn nỉ mà.” cậu ta nói.

“Thì vậy,” Marlin lo âu nói. “Đó rõ là, vấn đề là...”

Bruce Ăn Kiêng dẫn Marlin và Dory vượt qua một vách đá tiến vào miệng núi lửa dưới đáy biển. Cái hố khổng lồ ngổn ngang thủy lôi. Những sợi xích bằng sắt nặng giữ chúng lơ lửng trong nước.

“Trông này!” Dory phấn khích reo lên, chỉ vây về phía bãi mìn. “Bóng bay kìa! Đó đích thị là một bữa tiệc!”

Bruce Ăn Kiêng cười lớn. “Nhưng mà chú ý giữ khoảng cách đấy. Những ‘trái bóng bay’ này có hơi đồng đánh. Hẳn cô chẳng muốn một trong số chúng phát nổ đâu!”

Bruce Ăn Kiêng khéo léo lướt đi giữa bãi mìn, chờ theo Dory và Marlin. Họ bơi lại gần một xác tàu – một tàu ngầm bị đắm. Họ lách vào bên trong qua một lỗ hổng ngay giữa thân tàu.

“Mở Neo! Chum!” Bruce Ăn Kiêng gọi réo rất. “Chúng ta có khách!”

Một con cá mập đầu búa và một con cá mập xanh to lớn lượn quanh phía dưới. “Chà, đến lúc rồi, các bạn hiền.” Mở Neo, cậu cá đầu búa lo âu nói.

Chum đồng ý. “Chúng ta đã chén xong bữa phụ. Và tớ vẫn còn đói ngấu

đây.”

Bruce Ăn Kiêng đẩy Marlin và Dory xuống tàu. Lại cá mập nữa! Marlin hãi hùng. Và tất cả đều đang liếm mép hau háu.

Reng! Một hồi chuông reo.

“Và giờ thì buổi họp mặt đã chính thức bắt đầu,” Bruce Ăn Kiêng hăng giọng, đẩy cả hai vào nhóm. Thế rồi cậu ta bơi tới cái bọc gi sét.

Đám cá mập quay lại phía cậu ta, hau háu lắng nghe.

Đây là một cuộc họp! Marlin nghĩ thầm.

“Tất cả cùng nói lời cầu nguyện.” Bruce Ăn Kiêng tiếp tục.

Bộ ba cá mập đồng thanh hô đồng đạc, “Tôi là một chú cá mập thân thiện. Không phải là cỗ máy ăn thịt không có tình thương. Nếu tôi muốn thay đổi hình ảnh cố hữu này, trước tiên tôi cần phải thay đổi bản thân. Cá là bạn. Không phải thức ăn.”

Bruce Ăn Kiêng gật gù. “Buổi gặp mặt hôm nay là Bước 5: Mang một bạn cá đến nhà. Nào, tất cả đều mang bạn đến chứ?”

“Của tớ đây!” Mỏ Neo tự hào nói. Cậu ta nhấc một bên vây lên. Một chú cá run như cày sậy hoảng loạn ló ra.

“Chào đấng ấy!” Dory nói, thân thiện vẫy vẫy chào.

“Thế cậu thì sao, Chum?” Bruce Ăn Kiêng hỏi.

“Ồ, thì... mình, ừm... hình như là để bạn mình... ừm nhậm chỗ.” Chum lúng túng. Cậu ta nặn ra nụ cười đủ thấy những gì còn sót lại của một chiếc đuôi cá mắc giữa hàm răng.

“Thôi được, Chum.” Bruce Ăn Kiêng nói. “Tớ nghĩ đây là một bước khó. Cậu có thể chọn lấy một trong hai người bạn của tớ vậy.”

“Ôi, cảm ơn, bạn hiền.” Chum xun xoe rồi ôm chầm lấy Marlin. “Làm bạn nhỏ của Chum nhé?”

Miệng Marlin khô khốc.

“Tớ sẽ bắt đầu trước. Tớ hân hạnh thông báo, đã ba tuần kể từ bữa cá cuối cùng của tớ, tớ thề, nếu nói sai, tớ sẽ bị băm nhỏ và nấu xúp.”

Những con cá khác vỗ tay. “Cậu đúng là tấm gương của tất cả chúng tớ!”

Bruce Ăn Kiêng nhìn quanh. “Ai tiếp theo?”

Dory bơi lại gần bọc. Marlin rên rì. Gì nữa đây?

“Xin chào. Tớ là Dory. Và ừm, chà... tớ không nghĩ là tớ đã từng ăn cá lần nào trong đời.” Cô nói.

Tất cả hoan hô nhiệt liệt. “Cừ lắm, cô bạn.” một chú tung hô.

“Không thể tin được.” chú khác trầm trồ.

Trong khi những con cá mập đang lơ là, Marlin tìm kế thoát thân. Anh cố

ra hiệu cho Dory vẫn đang ở trên bục phát biểu.

Thế rồi Bruce Ăn Kiêng phát hiện ra Marlin qua khóe mắt. “Cậu thì sao, bạn hiền? Vấn đề của cậu là gì?” cậu ta hỏi.

Marlin lo lắng trả lời, “Tớ ư? Tớ chẳng có vấn đề gì.”

Bruce Ăn Kiêng không tin Marlin và đẩy anh lên bục phát biểu. Khi nhận ra anh là một chú cá hề, đám cá mập phần khích đòi Marlin kể cho chúng một câu chuyện cười.

“Ồ, tảo biển nói với dưa chuột biển...” Marlin vừa chật vật mua vui cho đám cá mập vừa do thám cái lỗ thủng trên trần. Và kia, lủng lẳng trên một cái móc treo kim loại, là cái kính lặn!

Chính là cái kính đã rơi xuống khi Nemo bị mang đi.

Có khi đó sẽ là manh mối cho Marlin! Một cách để tìm ra con trai anh.

“Nemo?” Marlin thì thầm.

“Nemo?” Chum trông có vẻ suy nghĩ rất lung. “Tớ chả hiểu gì.”

“So với cá hề, cậu ta quả thực là không hài hước cho lắm.” Bruce Ăn Kiêng đồng tình.

“Không, không, không phải.” Marlin vừa nói dồn dập vừa lao về phía chiếc mặt nạ. “Đó là con trai tôi. Cháu đã bị những người thợ lặn này bắt đi.”

“Con người khát máu!” Chum ca thán.

“Họ nghĩ họ sở hữu mọi thứ đấy.”

“Xem nào, ở đây có một người bố. Đang đi tìm cậu bé con.” Bruce Ăn Kiêng tóm lại.

Chú ta khụt khịt, cảm thương cậu nhóc Nemo tội nghiệp đang yên lành thì phải rời xa cha mình. Chú còn thấy ra một giọt nước mắt khi Marlin và Dory bơi lại gần chiếc mặt nạ. Hóa ra chiếc mặt nạ có đánh dấu. Là chữ con người.

“Ồi! Những dấu hiệu này nghĩa là sao?” Marlin hỏi Dory. “Tôi không biết đọc chữ con người.”

Dory rờ lên chiếc mặt nạ. “Chà, thế thì chúng ta phải tìm một con cá biết đọc thứ này!” Nói rồi cô quẫy đuôi lao xuống đám cá mập.

“Không, không, không!” Marlin hét lên sau lưng Dory. Đây là cơ hội cho họ chạy thoát. Tất cả đám cá mập đã quây lại bên nhau, an ủi Bruce Ăn Kiêng.

Marlin lấy lại chiếc mặt nạ.

“Này! Của tôi chứ!” Dory hét lên. “Trả lại tôi!”

Marlin kéo một đầu mặt nạ và Dory kéo đầu kia giằng co. Chiếc mặt nạ bật ra, văng vào mặt Dory.

“Ồi!” Dory hét lên.

“Ồi, tôi xin lỗi,” Marlin hét hoảng. “Cô không sao chứ? Tôi vô cùng xin lỗi!”

Dory xoa xoa mặt. “Tôi có bị thương không?”

“Dory?” Bruce Ăn Kiêng hỏi. “Bạn có ổn kh...” Chưa dứt lời, cậu ta đã ngửi thấy mùi máu. “Ừc!” cậu sáp lại gần.

“Ngăn lại!” Mỏ Neo và Chum cùng ré lên. Vừa lúc Bruce Ăn Kiêng táp cái hàm lởm chồm răng của mình vào Dory, hai chú cá mập kia đã kịp thời đẩy bật cậu ta ra xa. Bruce Ăn Kiêng sượt qua Dory chỉ vài phân.

“Chỉ một miếng thôi mà!” Bruce Ăn Kiêng nài nỉ.

“Giờ phải kiểm chế, bạn hiền ạ!” Mỏ Neo rít lên.

“Nhớ chưa, Bruce Ăn Kiêng.” Chum rao giảng, “Cá là bạn. Không phải thức ăn.”

Nhưng Bruce Ăn Kiêng không nghe. Miệng cậu ta lại há ra rộng ngoác. Mùi máu đánh thức bản năng ăn thịt của cậu ta.

“Thức ăn!” Cậu ta hét lên, bầm bốp lao trở lại.

“Dory! Cẩn thận đấy!” Marlin cũng hét lên. Cậu và Dory cùng ngậm chiếc kính lặn rồi cuống quýt bơi đi.

“Tớ sẽ ăn cá tối nay!” Bruce Ăn Kiêng hét lên, lướt theo họ.

Marlin và Dory bơi cuống bơi cuồng xuyên qua con tàu ngầm. Họ phải thoát khỏi con cá háu đói kia!

“Nhìn kìa! Có gì đó!” Dory dừng lại trong phòng ngư lôi. Cô chậm rãi đọc những chữ cái viết cạnh cửa ra vào đã đổ nát. “L.Ô.I.T.H.O.Á.T.H.I.Ê.M. Mình tự hỏi từ này có nghĩa là gì?” Cô đọc to lên rồi tự hỏi. “Buồn cười thế, nó phát âm cứ như là lối thoát hiểm ý!”

Thình lình, con cá mập khổng lồ lao vào phòng. “Bruce Ăn Kiêng thân yêu đến đây!”

Marlin và Dory tháo chạy ra phía cửa. Thế rồi Marlin khựng lại. “Đợi đã! Cô biết đọc ư?”

“Tôi biết đọc á?” Dory nhắc lại, bối rối vì câu hỏi. Thế rồi cô nhớ lại. “Phải rồi! Tôi biết đọc!” cô reo lên.

Marlin đưa cái mặt nạ ra cho Dory. “Chà, thế thì, đây, đọc nó đi. Ngay bây giờ!”

Đúng lúc đó, Bruce Ăn Kiêng vọt khỏi tàu ngầm. Cậu ta lao đến, đớp trượt hai chú cá nhỏ nhưng bắt được chiếc kính giữa hai hàm răng.

“Á!” Marlin và Dory cùng hét lên. Bruce Ăn Kiêng đang treo chiếc mặt nạ trên răng.

Hai con cá vọt bỏ chạy. Chúng ta cần một chỗ trốn. Nhưng ở đâu? Marlin nghĩ thầm.

Ngay đó! Một lỗ phóng ngư lôi bên cạnh tàu ngầm. Bruce Ăn Kiêng không đời nào chui lọt vào bên trong.

Marlin dẫn Dory vào trong cái lỗ. Nhưng cuộc chạy trốn của họ bị ách lại, bởi một quả ngư lôi nặng.

Đúng lúc đó, Bruce Ăn Kiêng lao sầm vào.

“Xin lỗi các bạn nhỏ về Bruce Ăn Kiêng nhé!” Mỏ Neo và Chum gọi với, bơi ngay gần. “Cậu ta bản chất là một cậu trai tốt!”

Bình! Bruce Ăn Kiêng lại tấn công.

Marlin hé nhìn ra. Cái kính lặn!

Nó vẫn treo toòng teng trên miệng Bruce Ăn Kiêng. “Minh cần phải lấy lại chiếc mặt nạ!” anh hét lên.

“Đồng ý!” Dory nhiệt tình đáp.

“Không, không, không phải thế!” Marlin hét lên.

Nhưng Dory đã tháo chốt quả ngư lôi. Nó trượt đi, đẩy Marlin và Dory tới trước – thẳng vào miệng Bruce Ăn Kiêng.

Con cá mập há miệng, sẵn sàng cho một cú đớp ngon lành. Nhưng quả ngư lôi vẫn lao đi. Miệng cậu ta không kịp ngậm lại và thế là xoi nguyên khối kim loại nặng đấy.

Marlin và Dory lấy chiếc mặt nạ, rồi bơi trở lại vào trong lỗ.

Điên cuồng, Bruce Ăn Kiêng quật quả ngư lôi hát văng đi.

“Ôi, không!” Mỏ Neo và Chum rên rỉ. “Bơi đi mau! Bơi đi mau!”

Quả ngư lôi lao vào bãi mìn trôi nổi. Bùm! Nó nổ tung, gây nên hiệu ứng dây chuyền. Tiếng nổ sau át tiếng nổ trước. Bùm, bùm, bùm!

Cách bố rất xa, Nemo được thả vào một vùng nước xa lạ, nơi người ta bỏ vào đó mấy thứ cây cỏ. Cậu len lén nấp sau đám lá lược rậm rạp của những cây dương xỉ mà hé nhìn rồi gọi, “Bố ơi?”

Không có ai trả lời.

Cậu nhìn chăm chăm tất cả những cảnh quan mới mẻ xung quanh. Những đồ vật nhỏ bé, kỳ lạ ở khắp nơi: một mô hình tàu cướp biển, một hòm kho báu bé tìn hìn, vài thứ tựa tựa như là lều, một miệng núi lửa với ánh đèn đỏ dọc bên sườn trông như thể nham thạch phun trào, và cuối cùng là ba cái đầu tượng khổng lồ lừng lững.

Hải hùng, Nemo cố bơi ra xa. Nhưng khôn khéo, thành ra lại đâm đầu vào vách kính – hết vách này, đến vách khác. Cậu đang ở trong một cái hộp kính!

Bên ngoài vách kính, là cảnh con người ngồi trong một phòng đợi. Đằng kia, ngài Nha sĩ tiến lại gần một bệnh nhân. Nemo nghe thấy họ nói chuyện, cậu liền bơi lại gần hơn về phía có giọng nói. Nha sĩ Sherman trông thấy Nemo và bước lại phía bể kính. “Xin chào, chú bé.” Ông vui vẻ cất tiếng chào Nemo. Thế rồi ông quay sang giải thích với mấy bệnh nhân, “Tôi tìm thấy cậu bé này đang vật lộn để sinh tồn mãi ngoài rìa rạn san hô nên đã cứu về đây.”

Nemo nhìn vị Nha sĩ một hồi, bỗng cậu nghe thấy tiếng xì xào đằng sau. Cậu thấy sợ, bèn từ từ quay lại phía mấy giọng nói rồi lao thục mạng vào hòm châu báu. Hàng trăm bong bóng nhỏ lan ra.

“Bong bóng!” Một giọng kêu lên thật thanh. Một chú cá bấp nẻ vàng huých vào người Nemo, Nemo lẩn tránh con cá. Thế rồi cậu thấy con cá có sức nhét mấy cái bong bóng vào lại trong hộp.

“Bong bóng của tôi!” Con cá bấp nẻ vàng có tên Bong Bóng kêu lên, về đề phòng.

Nemo lao vào trốn trong chiếc mũ lặn gần đó. Nhưng ở trong đây, cậu chạm trán một bóng đen. Nó lại gần, gần hơn, gần hơn nữa cho đến khi sát sạt Nemo.

“Bonjour.” Rất Sạch, ngài tôm dọn bể nghiêm trang chào bằng tiếng Pháp.

Nemo lao ra khỏi cái mũ thì đụng ngay Phòng Tướng, một chú cá nóc. “Chà! Thoải mái đi. Bình tĩnh nào, cá nhóc. Không việc gì đâu,” Phòng Tướng trấn an.

Nemo đảo vội mắt và nhận thấy mình đang bị bao quanh bởi đám đông cá. Có một cô sao biển tên là Trái Đào, một chị cá thia đồng tiền vằn vện trắng đen tên là Deb và anh cá bóng gamma hai màu tên Riu Rít.

“Cháu muốn về nhà.” Nemo thỏn thức với toàn thể khán thánh giả. “Các bác có biết bố cháu ở đâu không?”

“Cháu yêu, bố cháu hẳn là vẫn ở trong tiệm cá cảnh,” Trái Đào nói.

Nemo tò mò nhìn cô sao biển. “Tiệm cá cảnh ư?” Cậu hỏi lại.

Cả bầy cá gật đầu cả lượt. “Thủy Cung chẳng hạn.” Ríu Rít nói.

“Hay Cá-ô-la-la.” Chị Deb nói.

“Đặt hàng qua mạng.” Bong Bóng tiếp lời.

Nemo thấy hoang mang. “Cháu ở đại dương.” Cậu lí nhí nói với lũ cá.

“Đại dương ư?” Ríu Rít hét lên.

Cả bầy cá cùng xuýt xoa.

“Chao. Chón Xanh Lớn ấy à. Trông nó thế nào?” Bubbles hỏi dồn.

“Thì...” Nemo ngập ngừng. “Lớn... và xanh ạ.”

“Tôi biết mà!” Bong Bóng vênh váo.

“Nhóc, cần gì cứ hỏi dì Deb của cháu nhé. Nếu dì không ở đây, thì cháu có thể nói chuyện với chị của ta, Flo.” Deb chỉ hình phản chiếu của mình trong gương. Nemo vỡ lẽ ra rằng cô cá tưởng đó chính là chị em sinh đôi của mình.

Thình lình, Trái Đào hô to: “Một ca rút tùy răng!”

Băng Cá Bể vội nhao đến chỗ Trái Đào để xem quy trình chữa răng đang diễn ra. Ai nấy đều chăm chú nhìn và rôm rả bình luận từng thao tác của Nha sĩ.

Đúng lúc đó, một con bò nông bay qua cửa sổ đang mở, gần chỗ bể cá. “Tôi có bỏ lỡ gì không đấy?” con chim hỏi. “Tôi đến muộn à?”

“Ê, Mỏ Rộng!” Trái Đào nói với con bò nông. “Một ca rút tùy răng đấy, thú lắm.”

Mỏ Rộng nhìn vào bể cá và thấy một chú cá nhí mới. “Xin chào. Ai đây nhỉ?” chú ta hỏi han.

“Người mới đây.” Deb đáp.

Mỏ Rộng vừa ngã lại gần bể cá để chào riêng Nemo một tiếng thì Nha sĩ Sherman bước vào phòng. “Này! Cấm, cấm, cấm nhé! Không phải cá của mày. Là cá của ta. Xuýt! Xuýt!”

Mỏ Rộng kêu quàng quạc và bay đi. Nhưng lúc cất cánh, chú cũng kịp va đổ thứ gì đó của Nha sĩ Sherman.

Ngài Nha sĩ cúi nhặt khung ảnh vừa rơi xuống nền nhà vỡ tan. “Này, anh bạn nhỏ,” ông nói với Nemo. “Chào ma-mi mới của nhóc đi. Thứ Sáu này con bé sẽ đến đây lấy nhóc đấy! Nhóc là quà của con bé...”

Ngay khi ngài Nha sĩ rời đi, Băng Cá Bể bắt đầu râm ran. “Ôi, Darla...”

không phải con bé đó chứ... thật là hung tin.”

“Sao cơ ạ?” Nemo hỏi. “Cô bé bị làm sao ạ?”

“Tôi nghiệp Chukles.” Dì Deb chép miệng.

“Cậu ấy là quà tặng của con bé hồi năm ngoái,” Bloat giải thích.

“Con bé là sát thủ diệt cá.” Trái Đào đế vào.

Nemo kinh hoàng. “Cháu không thể đi với cô ta được. Cháu phải quay về gặp bố.”

Cuồng cuồng vì lo, Nemo bắt đầu bơi loạn quanh bể. Cuối cùng cậu mắc kẹt ở ống lọc. “Cứu cháu với!” Cậu hét lên.

“Ôi, không!” Băng Cá Bể cũng hét ầm lên. “Chúng ta phải cứu thằng bé ra khỏi đó.”

Nói rồi cả bọn hè nhau xông lại chỗ Nemo nhưng đột ngột khựng lại bởi tiếng ai đó. “Không ai được chạm vào thằng bé.”

Cả bọn quay lại phía sau nhìn Mang Lớn, một con cá thù lù từ bóng tối bơi ra.

“Bác giúp cháu với?” Nemo vừa vật lộn vừa kêu.

“Không. Cháu phải tự mình rời khỏi đó, cháu có thể tự giải thoát được,” Mang Lớn lạnh lùng đáp rồi định bơi đi, nhưng lại quyết định cho chú cá nhỏ một lời khuyên hữu ích. “Quẫy đuôi rồi đập vây đều.”

“Cháu không làm được. Một vây của cháu bị teo rồi.” Nemo lúng búng.

“Cái đó cũng không bao giờ ngăn được ta.” Mang Lớn đáp, cho Nemo xem cái vây ngực rách toạc của mình. “Chỉ cần nghĩ về điều cháu cần làm.”

Nemo cố hết sức và với một cú đẩy mạnh, chú tự thoát ra ngoài.

Băng Cá Bể hò reo. “Khá lắm, nhóc. Cháu làm được đó!” Cả bọn gào lên.

Mang Lớn không tham gia cuộc tán thưởng. Ông bơi về một góc, trầm ngâm suy nghĩ.

Trái Đào nhìn theo ông và nói, “Này. Tôi biết ánh nhìn đó. Anh đang nghĩ gì thế hả?”

“Tôi nghĩ... tối nay chúng ta sẽ mở tiệc chào đón thằng nhóc,” Mang Lớn đáp gọn lỏn.

Sáng hôm sau, Marlin mở mắt – chỉ thấy Dory đang ngáy pho pho bên cạnh. Nhìn quanh quất một vòng, Marlin nhận ra họ đang treo mình lủng lẳng trên nóc con tàu nhờ một chiếc đai da, ngay phía trên một khe vực hun hút. Và cả hai đang ngủ trong chính chiếc kính lặn.

Chiếc kính! Họ vẫn còn nó!

Marlin nhìn xuống. Vực sâu tưởng không có đáy.

“Dory, dậy thôi.” Marlin vừa gọi vừa khẽ lay cô dậy.

Dory đang lảm bảm nói gì đó về kiểu tóc mới ngớ ngẩn nhưng lại ngủ ngay được.

Marlin ngán ngẩm. “Dậy nào!” lần này anh ra lệnh.

“Á!” Dory hét lên và nhảy dựng, tỉnh như sáo.

Đúng lúc đó, con tàu ngằm bắt đầu nghiêng và đổ về phía vách đá. Dory và Marlin quỳnh lên bơi đi vừa kịp lúc. Sém chút nữa thì họ bị con tàu đổ nghiền nát.

Marlin điên cuồng nhìn quanh. “Chiếc kính. Nó đâu rồi.”

Dory và Marlin cùng nhìn xuống và trông thấy chiếc kính mất hút trong bóng tối thăm thẳm của vùng nước sâu.

“Không, không! Bắt lấy nó! Giữ lấy chiếc kính!” Marlin hét lên. Anh vội lao theo, Dory bám sát phía sau.

Vực đen như nuốt chửng hai con cá. Họ chẳng nhìn thấy gì, cả vây của mình cũng không.

Marlin bơi trở lên vùng nước nông, thở hỏn hển vì sợ.

“Chỉ việc bơi tới thôi, đúng không?” Dory nói.

Cô bơi xuống sâu hơn nữa, rồi trở lên cạnh Marlin. Cô ngạc nhiên nhìn anh. “Này! Anh đang làm gì đấy?”

“Mất rồi. Tôi làm mất kính lặn rồi,” Marlin nói.

“Gì cơ. Anh làm rơi ư?” Dory ngây thơ hỏi lại.

“Có cô làm rơi ấy!” Marlin hét lên. “Đó là cơ hội duy nhất giúp tôi tìm lại con trai. Và giờ thì nó mất rồi.”

“Này. Ngài Gills Gắt Gông!” Dory kêu to. “Khi cuộc sống chìm ngài xuống, ngài biết phải làm gì không?”

“Tôi không biết cô muốn nói gì.” Marlin cúi kính.

“Bơi tới đi.” Dory nói. “Chúng ta làm gì? Chúng ta bơi, bơi thôi.”

Anh bèn bơi xuống chậm rãi cùng Dory. Sâu hơn... sâu hơn nữa... hơn nữa... xuống đáy thăm thẳm.

“Dory. Cô có nhìn thấy gì không?” Sau một hồi, anh hỏi.

Dory thờ dộc, không nhìn thấy gì trong bóng tối đen đặc. “Ai đó?”

“Còn ai được nữa? Tôi đây!” Marlin đáp.

“Anh là lương tâm của tôi à?” Dory hỏi.

“Phải, phải, phải. Tôi là lương tâm của cô. Giờ thì, tôi muốn cô nói với tôi – cô có nhìn thấy gì không?” Marlin hỏi.

“Tôi nhìn thấy ánh sáng! Đẳng này!” Dory reo lên.

“Tôi cũng nhìn thấy!” Marlin hét to.

Một quả cầu nhỏ phát sáng trôi lơ lửng phía đằng xa. Marlin không thể rời mắt được. Nó như có sức mê hoặc anh. Nó khiến anh thấy hạnh phúc.

Có vẻ nó cũng có cùng tác dụng với Dory. “Đẹp quá. Tôi muốn chạm vào nó.” Cô thốt lên.

Ánh sáng nhún nhảy trong làn nước.

Dory và Marlin đuổi theo ánh sáng.

Marlin nghĩ rằng điều đó thật lạ lùng vì ánh sáng khiến anh cảm thấy hạnh phúc. Nhưng rồi anh lại có linh cảm buồn cười. Cứ như thể có ai đó đang theo dõi anh. Marlin quay ngang quay ngửa. Và kìa, một con cá lồng đèn chết chóc với những cái răng nanh khổng lồ nổi lên phềnh phía sau họ! Ánh sáng đung đưa từ cần ăng-ten của nó, như miếng mồi ngon.

“Hết vui rồi!” Anh gọi Dory.

Marlin và Dory lao vào bóng tối. Con cá dữ dần đuổi theo họ. Quả cầu phát sáng của nó cho cả hai chút ánh sáng duy nhất.

“Tôi không nhìn thấy gì cả! Tôi không biết mình đang đi đâu nữa!” Marlin hét lên.

Thình lình, ánh sáng soi rọi thứ gì đó trông rất quen. Chiếc kính thợ lặn! Nhưng con cá lồng đèn đã áp sát họ – hàm răng của nó đã sẵn sàng ngoạm tới!

Marlin đẩy Dory bơi xuống sâu hơn. Con cá lồng đèn lao vụt qua, mất dấu họ trong bóng đêm.

Nhưng cả hai chỉ được an toàn trong vài phút. Con cá lồng đèn đã quay trở lại, sục sạo tìm kiếm. Nó lại chỗ Marlin, chiếu sáng vùng nước gần đó.

“Nhìn kìa, chiếc kính lặn!” Dory thốt lên.

“Độc đi!” Marlin nói rồi lao mình vào làn nước phía trước, dụ con cá bơi ra xa.

“Ừm... Xin lỗi, nhưng anh mang nó lại gần hơn được không?” Dory hỏi.
“Tôi cần ánh sáng.”

Marlin bơi vòng quanh Dory, bám sát đuôi là con cá lồng đèn. Anh nấp vào giữa hai tảng đá, an toàn được một lát. Rồi anh chộp lấy cần ăng-ten phát sáng rồi chiếu về phía Dory.

“Dòng đầu tiên là P. Sherman.” Dory reo lên. “Dòng thứ hai là... 42 đường...”

Marlin bị hất mạnh, văng khỏi tảng đá. Con cá lồng đèn đớp cả anh lẫn chính ăng-ten của mình.

Đột nhiên tối om, Dory liền gọi, “Cho xin chút ánh sáng nào.”

Trong miệng con cá lồng đèn, Marlin hò hét inh ỏi. Con cá đành mở miệng và Marlin lao ra ngoài – mang theo ánh sáng.

“Dòng thứ hai là 42 đường Wallaby.” Dory nói.

“Tuyệt.” Marlin lo lắng. “Đọc nốt đi. Đọc lấu cũng được.”

Nhân lúc con cá lồng đèn điên cuồng lao về phía họ, Dory hét to. “Sydney! Là Sydney!”

“Ngụp xuống!” Marlin hét lên.

Dory ngậy người khi Marlin nâng chiếc kính lên.

Con cá lồng đèn lao thẳng vào chiếc kính, khiến cả hai chết sững.

Thế rồi tất cả im lặng. Marlin hé mắt. Anh chắc mẩm rằng mình đã vào bụng cá. Hoá ra con cá đang bị mắc kẹt giữa cái kính và tảng đá. Nó vẫy vùng vô vọng, vì bị kẹt cứng.

“Ha ha!” Marlin cười phá lên rồi cùng Dory bơi lên mặt nước.

“Không phục vụ món cá tối nay đâu nhé!” Hai con cá cùng ngân nga.

Thế rồi Marlin quay sang Dory. “Thế cái kính ấy nói gì?”

“P. Sherman. 42 đường Wallaby. Sydney.”

Cô lảm bảm, không tin vào tai mình. “Tôi nhớ điều tôi vừa nói này! Tôi vẫn thường quên mọi thứ, nhưng lần này tôi đã nhớ. P. Sherman. 42...”

“Đợi chút!” Marlin ngắt ngang. “Nhưng, nó ở đâu?”

“Tôi không biết.” Dory đáp. “Nhưng ai quan tâm? Tôi nhớ được rồi!”

Văn phòng nha sĩ đóng cửa ban đêm. Bể cá cũng đang đêm, và Nemo ngủ ngon lành trong một căn lều non bộ.

Rất Sạch lặng lẽ lại gần Nemo và gọi. “Nemo.”

Nemo không động cựa, Rất Sạch liền ném một viên sỏi nhỏ. Vẫn không thấy Nemo bảo gì. Rất Sạch lại ném thêm một viên nữa, nhưng chú cá nhỏ vẫn ngủ mê mệt. Thất vọng, ông ném hẳn một bịch đá.

Nemo choàng tỉnh.

“Theo ta.” Rất Sạch nói với con cá nhỏ.

Ông dẫn Nemo đến giữa bể, nơi duy nhất được chiếu sáng bởi ánh lập lòe của dòng nham thạch giả tuôn chảy.

Nemo nghe thấy tiếng trầm bổng kỳ quặc rồi thấy thứ gì đó di chuyển phía sau đầu các pho tượng. Rồi cả Bong Bóng, Riu Rít, và Phòng Tướng nổi lên từ phía đáy.

Rất Sạch và Nemo bắt đầu hành trình dài leo lên đỉnh ngọn núi lửa. Khi đi ngang qua Deb và Trái Đào, Nemo còn được chào đón bởi những cái quạt bằng lá lược tảo bẹ mà hai con cá đang nắm trong vây.

Lên đến đỉnh núi lửa, Nemo nhìn thấy Mang Lớn đang lạnh lùng nổi.

“Xung tên,” Mang Lớn nói với Nemo.

“N-n-Nemo ạ,” chú cá con sợ hãi lắp bắp.

“Người anh em Bloat, tiến hành đi,” Mang Lớn ra lệnh.

“Nemo. Người mới đến vàng cam sọc trắng,” Bloat long trọng cất giọng. “Người anh em được vời đến đỉnh Khát Khao Khắc Lửa để gia nhập hội bằng hữu bể cá với chúng tôi.”

Nemo chẳng hiểu Phòng Tướng đang nói gì. “Dạ?” cậu ngỡ ngác hỏi.

“Chúng ta muốn kết nạp cháu vào nhóm, nhóc ạ.” cô Trái Đào giải thích.

“Nếu như người anh em có thể bơi xuyên qua Vòng tròn lửa!” Phòng Tướng giả giọng ly kỳ.

Nemo nhìn quanh, bối rối.

Phòng Tướng phật ý nhìn Rất Sạch, và thì thào, “Bật Vòng tròn lửa lên.”

Đúng lúc đó, một bức tường toàn bong bóng màu hồng phun lên từ đỉnh ngọn núi lửa.

Mang Lớn ra hiệu cho Nemo bơi qua đám bong bóng tới bên ông.

Nemo hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Cậu ngập ngừng, rồi tăng hết tốc lực phóng vọt qua. Chú bơi xuyên qua vòng tròn lửa, đâm sầm vào Mang Lớn.

Mang Lớn hào phóng cười với Nemo và nhắc cậu lên quá đầu mình. “Từ giờ khắc này, cháu sẽ chính thức là Môi Cá Mập.”

“Được rồi.” Mang Lớn nói với Băng Cá Bể. “Mỗi Cá Mập giờ là một trong số chúng ta, nhất trí không?”

Cả bể cá nhất loạt đồng tình.

“Và chúng ta không thể để cậu bé đi vào chỗ chết được. Năm ngày nữa, Darla sẽ tới.” Mang Lớn tuyên bố. “Thế nên chúng ta cần phải đưa cậu bé ra khỏi đây. Chúng ta sẽ giúp cậu bé chạy trốn.”

“Chạy trốn ư?” Nemo rú rít lên. “Thật ạ?”

“Tất cả chúng ta sẽ chạy trốn.” Mang Lớn nói.

Cả bể cùng phá lên cười. “Không phải lại một kế hoạch chạy trốn khác của anh đấy chứ,” Ríu Rít nói.

“Không có ý gì đâu, nhưng những kế hoạch ấy đã bao giờ thành công thành nhân gì đâu.” Deb chêm vào.

“Phải đấy, thế sao lần này lại khác?” Phòng Tướng hỏi.

Mang Lớn nghiêm mặt chỉ vào Nemo. “Vì chúng ta có cậu bé.”

Nemo nuốt khan. “Cháu ư?”

Mang Lớn vòng vây quanh Nemo. “Cháu thấy bộ lọc kia chứ? Chỉ có cháu mới đủ nhỏ để chui vào rồi lại chui ra khỏi chỗ đó.” Mang Lớn giảng giải.

Nemo bắt đầu cảm thấy áp lực.

“Chúng ta cần cháu mang một viên đá cuội vào trong đó và làm kẹt bánh răng. Cháu làm thế, và bể sẽ bắt đầu, bắt đầu. Chẳng mấy chốc ngài Nha sĩ sẽ phải đích thân dọn bể – và khi ngài ấy làm thế, ngài ấy sẽ vớt tất cả chúng ta khỏi bể, cho vào từng túi riêng, đến đó thì chúng ta chỉ việc lăn tròn qua quày, ra khỏi cửa sổ, ra ngoài mái hiên, lăn vào bụi rậm, băng qua đường, và ra cầu cảng.

“Ai đồng ý với tôi?” Mang Lớn quay lại hỏi Băng Cá Bể.

Ai cũng giơ vây đồng tình, trừ Ríu Rít. “Tôi nghĩ anh mất trí rồi! Không nói động chạm gì đâu, nhưng nhóc, cháu không phải là tay boi cừ mà.” Anh ta nói.

“Cậu ta ổn. Cậu ta làm được!” Mang Lớn đáp rồi quay sang Nemo. “Thế nào, Mỗi Cá Mập, cháu nghĩ sao?”

Nemo nhìn quanh hội bằng hữu cậu vừa gia nhập và nghĩ đến việc sẽ được gặp lại bố. “Làm đi ạ!” Cậu cười và hô to.

Marlin đã có địa chỉ trên kính lặn: 42 đường Wallaby, Sydney. Nhưng Wallaby ở đâu? Sydney ở chỗ nào?

Anh phải hỏi đường.

Một bầy cá mặt trắng lấp lánh lướt qua. Có khi họ biết.

“Xin lỗi.” Marlin hỏi vì thấy họ hồi hải. “Ừm – xin chào?”

Bầy cá mặt trắng vẫn lao tới và không ngừng di chuyển.

“Này! Gượng đã!” Marlin gào lên. “Đợi một phút! Tôi đang nói chuyện với các bạn mà.”

Nhưng họ vẫn lướt đi mất.

“Một câu chớp nhoáng thôi!” Marlin nài nỉ. “Đi mà? Thế là họ lại đi mất rồi!”

Lúc đó, Dory bơi lại gần. “P. Sherman, 42 đường Wallaby.” Cô phấn khích. Cô cứ nhắc đi nhắc lại địa chỉ này kể từ khi cô nhớ được. “42 đường Wallaby.”

Việc này khiến Marlin phát phiền.

“Rồi. Rồi. Thôi được rồi.” Anh bảo cô, “Tôi nghĩ tốt hơn hết là từ giờ tôi nên tiếp tục... tự mình.”

Dory khựng lại, ngỡ ngác. “Hử?”

Chuyện này rất khó nói. Marlin cố diễn đạt lại. “Tôi không muốn làm tổn thương cô.”

“Anh muốn tôi đi ư?” Dory không tin vào tai mình.

“Chà, ý tôi không phải... Đúng vậy. Chỉ là, cô biết đấy... Tôi không thể chậm trễ thêm nữa, và cô thì cứ làm tôi chậm trễ thêm.”

Dory mở to mắt. “Ý anh là... anh không ưa tôi?”

“Không! Tất nhiên là tôi ưa cô chứ.” Marlin giải thích. “Đừng khóc. Tôi thích cô...”

Thình lình, cả đàn cá mặt trắng từ đâu dừng phắt lại trước mặt họ. “Này, anh!” một chú cá tiếng hỏi Marlin.

Tất cả đều lơ lửng ở đó, nhìn xoáy vào Marlin.

“Cô ơi. Gã này làm phiền cô à?” Một chú cá hỏi han thân tình.

“Ừm. Tôi cũng chẳng nhớ nữa.” Dory sụt sịt. Rồi cô quay sang Marlin. “Anh làm thế, đúng không?”

“Này!” Marlin đột ngột nói. Cuối cùng anh cũng thu hút được sự chú ý của họ! “Các anh có biết đường đến chỗ P. Sherman không?”

“Nào, anh kia, chúng tôi đang nói chuyện với quý cô, không phải anh.” Con cá cười với Dory, cô làm cô nàng vui. “Cô thích phải ấn tượng ư? Được thôi.” con cá nói với cả đàn. “Làm như buổi diễn tập nào, các quý ngài...”

Tức thì đàn cá mặt trắng tản ra, xếp thành hình một con cá kiếm.

“Chúng tôi là ai nào? Đoán thử đi?” đàn cá đồng thanh hỏi.

Dory phẩn chấn trở lại. “Ô. Tôi đã nhìn thấy một con như thế này ở đâu đó rồi.” Cô nói.

“Tôi là con cá với cái mũi như lưỡi kiếm.” một chú cá mặt trắng gợi ý.

“Khoan... khoan nào... ừm...” Dory nói.

“Là cá kiếm!” Marlin sốt ruột.

“Này, anh chàng cá hề. Hãy để quý cô đoán chứ.” một chú cá trách móc Marlin.

Bầy cá mặt trắng xếp nhiều hình hơn nữa. Hết tôm hùm, bạch tuộc, đến một con tàu... Nhưng Dory không đoán trúng được lần nào.

“Ai đó làm ơn chỉ đường cho tôi được không?” Marlin gào lên giận dữ.

Bầy cá mặt trắng lại xáo trộn vị trí một lần nữa. Lần này, trông đàn cá giống một chú cá hề. Một con cá hề giận dữ – y chang Marlin.

Rốt cuộc, Dory cũng phá lên cười.

Thật vô tích sự. Marlin nghĩ thầm. Anh toan bơi đi.

“Này! Quay lại đi!” Dory bơi theo anh. “Chuyện gì thế?”

Marlin quay sang cô. “Chuyện gì ư? Trong lúc họ làm đủ trò ẩn tượng vật vãnh ấy, thì tôi phải phiêu bạt xa nhà cả dặm, với một con cá thậm chí còn không thể nhớ nổi tên mình,” anh thở dài. “Trong lúc ấy, con trai tôi ở ngoài đó... Nhưng chẳng sao, bởi không có con cá nào trong cõi đại dương này giúp tôi.”

“Chà, có tôi giúp anh,” Dory nói. “Chờ ở đây nhé.”

Cô vội vàng bơi lại chỗ đàn cá. “Trong số các anh đã có ai nghe nói tới P. Sherman, 42 Wallaby, Sydney chưa?” cô lịch sự hỏi.

“Sydney ư? Ô, chắc chứ,” một chú cá nói vọng ra.

“Các anh biết đường đến đó không?” Dory hỏi.

“Dễ lắm. Cứ theo đường EAC. À, dòng hải lưu Đông Úc.” con cá giải thích.

Loáng cái, đàn cá mặt trắng lại di chuyển, trông họ như dòng hải lưu trong nước vậy: dòng hải lưu Đông Úc. “Dòng nước rất lớn – không thể không trông thấy.”

Rồi họ biến thành mũi tên. “Cứ theo hướng đó là gặp. Rồi xuôi theo đó khoảng ba hải lý, cô em nhỏ xinh ấy sẽ đưa cô đến đúng Sydney.”

“Tuyệt!” Marlin bơi đi ngay. “Tuyệt vời! Dory, cô làm được rồi!”

“Ồ, tôi xin. Tôi chỉ là phụ tá bé nhỏ của anh, luôn sẵn sàng phục vụ.” Dory hớn hờ nói.

“Chà, các anh em, cảm ơn tất cả.” Marlin gọi với theo đàn cá mặt trắng.
“Đừng bận tâm. Thoải mái đi. Nghe chứ, anh bạn?” họ đáp lại.
“Tạm biệt.” Dory vừa bơi theo Marlin vừa nói.
“Ồ, này, cô em,” đàn cá nói. “Thêm một điều nữa.”
Dory bơi trở lại chỗ đàn cá. “Gì vậy?”
“Khi cô đến khe này,” đàn cá tạo hình một khe nứt sâu hun hút, hai vách dựng đứng. “Hãy bơi qua. Đừng bơi lên!”
“Gặp khe. Bơi qua. Không bơi lên. Tôi sẽ nhớ!” Dory nhắc lại.
Rồi cô quay lại bơi theo Marlin đã hăm hở lên đường.

Một lát sau, Marlin bơi sát đáy đại dương. Dory ở phía sau.

Thình lình, Marlin dừng phất lại. Họ đang ở rìa một khe nứt hun hút, tối tăm, trông thật rùng rợn.

“Tiến lên!” Dory hô to.

“Cái khe đáng sợ. Lại đây.” Anh bảo Dory. “Chúng ta sẽ bơi vượt lên thứ này.”

Dory lắc đầu. “Chà, chiến hữu này. Có gì đó nguy hiểm. Có gì đó nói với tôi rằng chúng ta nên bơi ngang qua chứ đừng nên bơi vượt lên.”

Hàm Marlin như rút xuống. “Nghiêm túc chứ? Cô có đang nhìn những thứ dưới kia không đó? Khác nào cũi chết.”

“Rất tiếc. Nhưng tôi thực sự, thực tình, thực lòng nghĩ là chúng ta nên bơi qua. Đi nào, hãy tin tôi lần này.”

“Tin cô ư?” Marlin nghi ngờ.

“Phải. Tin tưởng. Bạn bè phải tin tưởng nhau.” Dory chân thành.

“Trông kìa!” Marlin hô, toan đánh lạc hướng Dory. “Có cái gì lấp lánh kia.”

“Đâu đâu?” Dory vội hỏi.

“Ồ, nó vừa bơi phía trên khe đó. Đi nào, chúng ta theo nó thôi.” Marlin giục.

“Đồng ý!” Dory phấn khởi đồng tình, quên phất lời cảnh báo của đàn cá mặt trăng.

Đôi bạn cá bơi vượt lên phía trên khe nứt, nhắm tới làn nước xanh tươi sáng. Từ xa họ đã trông thấy dòng hải lưu Đông Úc cuộn cuộn chảy.

“Chúng ta sắp tới rồi,” Marlin phấn khích reo lên.

Dory không nghe. Cô đang chăm chú nhìn một chú sứa bé tin hin bơi dập dờn trước mặt. Cô nhích lại gần. “Này, chú em.”

“Thế mà cô còn đòi chúng ta bơi ngang qua cái khe đó chứ.” Marlin cười đắc chí.

Dory sán lại gần chú sứa. “Ta sẽ gọi em là Bé Dẻo. Và nó sẽ là Bé Dẻo của tôi. Lại đây nào, Bé Dẻo!”

Nhưng Dory vừa chạm vào con sứa, nó liền chích cô một cú đau điếng. “Oái!” cô la toáng.

“Dory!” Marlin gàn. “Là sứa đó!”

“Bé Dẻo hư quá!” Dory cắn nhằn trong khi Marlin xua con sứa ra xa cô.

“Xùy! Ra chỗ khác chơi!” Anh nói, rồi quay lại bảo Dory.

“Lại đây. Để tôi xem nào.” Marlin nắm vây Dory kiểm tra vết đốt. Không ai để ý thấy là ngày càng nhiều sứa đang bơi lại gần. Những con sứa dập dờn

từ phía trên đáp xuống.

“Này, sao nó không đốt anh?” Dory thắc mắc.

“Có chứ. Có điều tôi sống trong cỏ chân ngỗng và tôi quen bị đốt chích kiểu này rồi. Trông cũng không nặng lắm đâu.” Marlin bảo Dory. “Cô sẽ ổn thôi. Nhưng giờ thì biết rồi nhé, đừng có chạm vào chúng nữa. May là vừa rồi chỉ là một chú sứa nhóc đấy.”

Khi họ quay lại định đi tiếp, thì hàng trăm con sứa đã bơi xuống bủa vây đường đi. Marlin không tin vào mắt mình. Tình cảnh này thì quả là ngặt nghèo.

“Đừng nhúc nhích!” Anh ra lệnh.

Sứa cứ tuôn xuống ngày một dày đặc. Chỗ nào cũng thấy sứa!

“Tình hình xấu rồi, Dory ơi.” Marlin nhìn quanh than thở. Dory đang bật tung tung trên mũ một con sứa lớn, y như một cái thảm nhún.

“Này, trông tôi này! Bình! Bình!” Cô cười thích chí. “Anh không bắt được tôi đâu!” Cô gọi Marlin.

Ôi, không. Marlin nghĩ thầm. Cô ấy nghĩ đây là trò đùa.

Anh tiến tới chỗ Dory, nhưng cô đã bật sang một mũ sứa khác. Marlin nhắm tịt mắt, không muốn nhìn thấy cô bạn đường lại bị đau. Nhưng không có tiếng Dory kêu la. Marlin mở mắt ra và thấy cô vẫn đang vui vẻ bật tung tung. Rồi anh nhớ ra rằng mũ sứa thì không đốt.

“Phải rồi, nghe tôi nói này!” Anh hét lên bảo Dory. “Tôi vừa nảy ra một ý – một trò chơi.”

“Tôi thích trò chơi!” Dory hét trả.

“Phải rồi. Trò chơi thế này: ai vượt qua đàn sứa này nhanh nhất sẽ là người chiến thắng,” Marlin nói.

“Được rồi! Được rồi!” Dory háo hức.

“Luật chơi, còn luật chơi nữa! Không được chạm vào tua sứa. Chỉ nhảy trên mũ sứa,” Marlin tuyên bố.

“Gì đó về tua sứa. Đồng ý.” Dory nói. “Chuẩn bị, sẵn sàng, bơi!”

Dory nhảy tung tung. Marlin chậm rãi theo đuôi. “Giờ thì nhớ cẩn thận nào,” anh tự nhắc nhở mình.

“A-haaaaaaaaaaaaaaaa!” Dory cười sung sướng nhảy từ con sứa này sang con sứa khác.

Marlin bơi nhanh hơn, cố gắng theo sát. Bình! Điều này... thật nhộn quá! Thực tình, anh đang rất vui!

“Dory, cô đói không?” Marlin cũng phân khích lây.

“Hử? Đói ư?” Dory nói.

“Phải, bởi cô sắp sửa hít bong bóng của tôi rồi!” Marlin khoái chí hét to. Nói rồi anh lao vọt đi, băng băng vọt ra khỏi rừng sứa, và trông thấy dòng hải lưu Đông Úc cận kề. “Cá hề chiến thắng!” anh hét lên với Dory. “Chúng ta làm được rồi!”

Nhưng Dory không ở đó.

“Ôi, không!” Marlin hét hoảng. Anh lao trở lại tìm cô.

“Dory ơi?” anh gọi, ngó qua những thân sứa. Rồi anh trông thấy cô – bị cuốn chặt trong xúc tu của một con sứa.

Không kịp nghĩ ngợi, Marlin lao xuyên qua hàng hàng lớp lớp những con sứa. Anh huých thẳng vào cái tua to nhất và lôi Dory ra.

Marlin chỉ có một nhiệm vụ – cứu Dory. “Tôi bị loại rồi à?” Cô khó nhọc hỏi.

“Thực ra cô thắng rồi. Nhưng cô phải tỉnh trước đã!” Marlin trả lời.

Marlin vòng một vây để đỡ Dory. Anh chỉ bơi bằng chiếc vây còn lại. Nước giờ đã dày đặc những sứa là sứa. Anh nhìn mãi cuối cùng cũng thấy một lối thoát hẹp ở phía trước. Anh phải mau chóng tới đó!

Lao thẳng qua đám sứa, anh lấy thân mình che cho Dory. Đi đến đâu, anh bị đốt đến đấy. Mỗi lần bị đốt, anh lại bơi chậm hơn. Anh yếu dần. “Tỉnh lại đi!” Anh cố nói – với Dory và với chính mình.

“Tỉnh...” Dùng hết sức bình sinh, anh đẩy con sứa không lồ sang bên “... lại đi.”

Marlin dập dềnh bơi vào chốn an toàn giữa vùng nước xanh trong vắt.

Khi đã sức cùng lực kiệt, anh chỉ kịp nhìn thấy thứ gì đó ở trước mặt. Thứ gì đó lớn và màu xanh lá và di chuyển hết sức từ tốn... và rồi, mọi thứ tối đen như mực.

Trong bể cá, Nemo bám theo Mang Lớn mỗi ngày để học bơi, học cách sử dụng cái vây nhỏ bị teo của mình. Giờ đây cậu nhóc đã bơi nhanh hơn và uyển chuyển hơn.

Nemo biết mình không có nhiều thời gian. Chỉ còn hai ngày nữa là Darla sẽ đến mang cậu đi.

Khi Nemo bơi qua, Mang Lớn nhận thấy mắt cậu nhóc cứ dán vào cái vây te tua của ông.

“Cuộc chạy trốn đầu tiên của ta.” Mang Lớn nói ngắn gọn. “Tiếp đất nhằm vào dụng cụ làm răng. Ta định nhắm vào toa-lét.”

“Toa-lét ư?”

“Mọi ống nước đều dẫn ra đại dương, nhóc ạ.” Mang Lớn giải thích.

Nemo nghiền ngẫm cả phút rồi nghiêm trang nhìn Mang Lớn. Cậu biết mình phải làm mọi thứ có thể để giúp tất cả trốn thoát.

Cuối cùng cũng đến bước cuối cùng trong kế hoạch: làm kẹt bộ lọc để bể cá bẩn đi.

Cả bể cá tê tụ trước bộ lọc nước.

“Một khi đã vào được bên trong, cậu hãy bơi sát đáy, rồi ta sẽ bảo cậu phải làm gì tiếp.” Mang Lớn nói với Nemo. “Giờ thì tất cả chuyện dừng cái máy này lại phụ thuộc vào chú nhóc.”

Nemo nín thở và ngóc đầu lên mặt nước. Cậu đã trông thấy cái guồng lọc nước.

Rồi cậu nhảy lên không trung vào lao vào bên trong guồng lọc... Cậu hạ vây xuống tận đáy ống lọc nước. Cậu vào trong được rồi!

Mang Lớn ở ngay bên ngoài máy lọc. Ông ngậm một viên đá cuội nhỏ ở đáy bể ném vào cho Nemo.

“Có nhìn thấy khe hở nhỏ không?” Mang Lớn hỏi.

Nemo gật đầu.

“Bên trong, cậu sẽ thấy một bánh xe. Cho viên đá cuội vào bánh xe để nó dừng lại. Cẩn thận đấy, Mồi Cá Mập.”

Nemo theo lời chỉ dẫn của Mang Lớn. Cậu nỗ lực sau lần đầu thất bại, và tiếng ồn bánh xe bỗng dừng lại. Bộ lọc nước đã bị kẹt!

“Cừ lắm, nhóc. Giờ thì bơi lên trên ống và ra ngoài.”

Nemo toét miệng cười. Cậu bắt đầu bơi ra khỏi bộ lọc. Nhưng viên đá cuội đã trượt khỏi chỗ. B-rùm! Bộ lọc nước hoạt động trở lại!

Lưỡi dao khổng lồ giạt mạnh rồi quay tít. Nó kéo Nemo về phía bộ lọc. Nemo bị kẹt trong ống, và bị hút về phía lưỡi dao đang quay tít.

“Bác Mang Lớn, cứu cháu!” Nemo hét lên.

Mang Lớn vội vàng nhổ một cành cây nhựa. “Bình tĩnh nào, nhóc con. Đừng hoảng loạn.”

Cả Băng Cá Bê hợp lực kéo mạnh cái cây. Họ xoay xở để đưa cành cây đến và đẩy sâu nó vào trong ống lọc.

“Túm lấy nó!” Mang Lớn gọi Nemo.

Nemo với vây. Nhích lại gần hơn, gần hơn...

Cậu tóm được rồi! Nhưng cậu sắp bị lưỡi dao sắc lẹm bên dưới nuốt chửng!

Mang Lớn cùng cả đội nắm đầu kia cái cây và kéo thật lực.

Nemo được giải thoát. Cậu đã thoát khỏi bể lọc – an toàn, nhưng run như cày sậy. Và chú cá nhỏ òa khóc.

“Mang Lớn, đừng bắt cậu bé trở lại đó nữa.”

Trái Đào khẽ nhắc.

“Không. Chúng ta xong rồi.” Mang Lớn nói, chẳng nhìn bất cứ ai.

Lúc này, trong đại dương xanh thẳm, Marlin lắc đầu thật mạnh. Anh cảm thấy kỳ cục, như thể đã đánh một giấc quá lâu. Rồi anh nhớ ra đàn sứa. Anh hẳn đã ngủ li bì – do ngộ độc nọc sứa.

Marlin chớp mắt, cố gắng tập trung. Hai con mắt thô lỗ từ đâu quay lại nhìn anh chằm chằm – và anh đang di chuyển! Anh được chở đi trên lưng một con rùa biển! Marlin sững sốt nhìn quanh. Hàng trăm chú rùa biển đang bơi quanh anh!

“Anh chàng bảnh! Chúng tôi đã thấy cả. Anh đã gặp rắc rối lớn, chàng trai ạ. Cừ lắm!” chú rùa vui vẻ bắt chuyện.

“Vậy sao, Ngài Rùa?” Marlin hỏi.

“Chà, anh bạn. Ngài Rùa là bố tôi. Còn tôi là Bép Xép.”

“Bép Xép ư? Thật chứ.” Marlin thốt lên. “Nghe này, tôi cần đến dòng hải lưu Đông Úc.”

“Thì cậu đang lướt trên nó đây.” Bép Xép nói. “Không tin thì xem đi.”

Giờ Marlin mới quan sát mọi thứ, anh nhận ra đàn rùa biển đang trôi trong một dải ruy-băng dài vô tận màu xanh biển. Họ len lỏi qua đại dương, và lên đênh trong dòng hải lưu.

Đột nhiên, dòng hải lưu dốc xuống, rồi trở hồng. Marlin bám chặt mai Bép Xép.

“Vậy điều gì khiến anh lạc tới tận đây vào ngày đẹp trời như thế này?” Bép Xép hỏi.

“Chà, Dory và tôi cần tới Sydney, Dory. Cô ấy không sao chứ?”

Bép Xép chỉ xuống dưới, trên một hàng rùa đang bơi khác. Marlin trông thấy cô cá xanh nằm trên lưng một chú rùa. Dory!

Marlin nhảy khỏi lưng Bép Xép và bơi lại gần. Anh thở hắt hắt. Dory không động đậy.

“Ôi, Dory!” Anh ôm mặt nức nở. “Xin lỗi cô. Là lỗi của tôi.”

Dory bất thành linh bật dậy. “Hai chín... ba mươi!” Cô hô to. “Sẵn sàng chưa, tôi tới đây!”

Cô bơi đi, hé nhìn mai của những chú rùa nhỏ. Những bé rùa ngóc đầu lên cười rúc rích.

“Bắt cô đi này, nếu các cháu có thể.” Dory gọi rồi bơi nhanh.

Marlin thở phào. Dory không sao.

Những chú rùa nhỏ xếp thành một hàng. Chúng tung hứng qua lại, và chú rùa cuối hàng bị trượt tay bắn ra khỏi dòng hải lưu.

“Ôi trời ơi...” Marlin hét lên. Anh hét hoảng lao tới giúp.

Nhưng Bép Xép đã bơi tới bên cạnh ngăn cản.

“Tắt máy đi, anh bạn. Để xem Bép Xép nhỏ biểu diễn bơi một mình ra sao.”

Chú rùa con này chẳng phải con trai anh ta ư? Sao Bép Xép lại điềm tĩnh thế được!

“Chúng sẽ tự tìm đường quay lại.” Bép Xép giải thích.

“Nh... nhưng, anh bạn, làm sao biết khi nào chúng sẵn sàng?” Marlin băn khoăn.

“Anh chẳng bao giờ thực sự biết được điều đó. Nhưng khi chúng biết, anh sẽ biết.” Bép Xép đáp.

Chú rùa nhỏ đã bơi trở lại dòng nước, cười khúc khích. “Đã quá!”

Rồi Bép Xép quay sang Marlin. “Màn chào hỏi. Siêu Nhân Sứa, đây là Rùa Con. Rùa Con, đây là Siêu Nhân Sứa.”

Dory và lũ trẻ khác trầm trồ nhìn Marlin. “Tiến lên!” Dory huých bọn trẻ. “Nhào vào đi!”

Thế là đám trẻ thi nhau quây lấy Marlin. “Có thật chú đã băng qua Rừng Sứa không?” Một chú nhao lên hỏi.

“Chúng có đốt chú không?” Đến lượt đứa khác.

“Chú đang đi đâu thế?” Đứa thứ ba không chịu lép vế.

“Chà, các cháu biết đấy, con trai ta bị bắt đi,” Marlin giải thích về Nemo và cuộc truy tìm của anh. Những tay thợ lặn... cá lồng đèn... bầy cá mập...

Lũ rùa con hau háu lắng nghe câu chuyện. Rồi chúng bơi đi và rỉ tai những con rùa khác. Một cô tôm hùm tình cờ nghe lỏm được câu chuyện. Lại xuýt xoa với một chú tôm hùm khác trong khi chú cá heo đang bơi gần đó, nên cũng tình cờ nghe được.

Cá heo kể lại với cá heo khác khi đang bơi dọc mạn thuyền. Một con chim đang đậu trên mũi thuyền tình cờ nghe thấy. Chú ta quàng quạc với một con chim khác lúc bay ngang qua Cảng Sydney – ngay sát chỗ bầy bò nông đang đậu, trong đó có cả Mỏ Rộng.

“Nemo!” Mỏ Rộng thốt lên ngay khi nghe được chuyện về cá hề bỏ dưng cảm. Chú ta vỗ vỗ cánh, bay thẳng tới phòng Nha sĩ.

Mỏ Rộng hạ cánh bằng một cú đập mỏ vào cửa kính đến tan tác cả lông vũ. “Nemo đâu rồi?” chú ta gào lên.

Nemo bơi lại phía bề cá đối diện với cửa sổ. “Chuyện gì thế ạ?” cậu hỏi.

“Bố cháu đang tả xung hữu đột khắp đại dương để tìm cháu đây.” Mỏ Rộng nói, và kể cho Nemo nghe về cuộc phiêu lưu của bố cậu. Những con cá khác trong bể cũng đã xúm lại để nghe câu chuyện kỳ diệu của Mỏ Rộng.

Nemo không tin nổi! Bố cậu đời nào chịu rời bỏ bụi cỏ chân giếng.

“Mời Cá Mập! Bố cậu đúng là Siêu Cá!” Bong Bóng phấn khích hét lên.

Cả bể cá hả hê. Thế rồi họ quay sang Nemo, nhưng cậu đã chẳng còn ở đó.

“Mời Cá Mập!” Mang Lớn gọi. Đột nhiên, ông liếc thấy chú cá nhỏ. Nó đã ở bên trong ống lọc nước!

Nemo mang một viên đá cuội trong vây. Nó to hơn nhiều so với viên lần trước, và cậu đang quyết tâm làm lại cho chuẩn xác. Lần này, cậu sẽ làm kẹt bộ lọc!

Gì thì gì, bố cậu cũng là Siêu Cá. Và nếu bố có thể là Siêu Cá, thì Nemo cũng sẽ làm được như vậy!

Cậu đánh vật một hồi, rồi...

Viên đá cuội đã vào vị trí. Rítttttt! Cánh quạt chậm lại dần rồi ngừng hẳn. Mọi thứ chìm vào yên tĩnh.

“Cậu làm được rồi!” Cả bể cá hét lên khi Nemo bơi lại phía họ.

“Tốt rồi, cả đội,” Mang Lớn hào hứng. “Chúng ta chỉ còn không đầy bốn mươi tám tiếng nữa trước khi Darla đến đây. Bể cá đã bẩn lắm rồi, nhưng chúng ta có nhiệm vụ phải khiến nó càng bẩn càng tốt. Cứ tha hồ bày rác đi. Chúng ta sẽ làm bể cá dơ dáy đến mức ngài Nha sĩ phải đích thân rửa bể.”

Trong lúc đó, Marlin và Dory đang tạm biệt Bép Xép và những chú rùa khác.

“Sẵn sàng nào!” Bép Xép nói với họ. Anh quay đầu lại để nhìn hai chú cá đang cười trên lưng mình. “Sắp đến lối ra rồi.”

Marlin nhìn quanh quất. “Đâu cơ?”

Dory chỉ tay về phía trước. “Tôi trông thấy rồi! Ngay kia!”

Marlin nuốt khan. “Ý anh là cái xoáy khủng khiếp kia ư?”

“Chính nó đấy, anh bạn,” Bép Xép vui vẻ đáp.

Xoáy nước xoay tít và quay cuồng. “Được rồi đó, Siêu Nhân Sứa. Đi thôi!” Bép Xép hét to. Anh lắc người và Marlin cùng Dory rơi khỏi mai của anh, bắn vào vòng xoáy.

Cả hai trượt trong ống nước tạo thành từ dòng nước xoáy. Xa xa, họ có

thể trông thấy Bép Xép và những người khác vẫn đang xuôi theo dòng hải lưu Đông Úc.

“Này, nhìn kia!” Dory phấn khích. “Rùa kia!”

“Bơi thẳng là tới Sydney!” Bép Xép hướng về phía họ. “Gặp cậu nhóc của anh thì cho tôi gửi lời chào.”

Gượng đã! Marlin sực nhớ ra câu hỏi về tuổi rùa biển.

“Này Bép Xép, anh bao nhiêu tuổi rồi?” Anh gào lên.

“Một trăm năm mươi tuổi, anh bạn ạ! Và vẫn còn trẻ chán!” Bép Xép nói với lại trước khi dòng chảy mang anh đi xa.

Marlin và Dory nhìn quanh. Giờ họ đối diện với dòng nước tối tăm u ám. “Chúng ta lại đằng kia chứ?” Dory hỏi.

Marlin gật đầu. Lần đầu tiên trong suốt quãng thời gian dài, ít nhất anh cũng không thấy căng thẳng. “Chúng ta chỉ cần bơi thẳng.” Anh nói.

Dã hàng giờ trôi qua. Marlin và Dory vẫn miệt mài bơi. Dòng nước vẫn lờ nhờ và đục ngầu như vậy. Chẳng có gì đổi khác. Họ tưởng như mình đã bơi cả đời.

“Khoan! Tôi chắc chắn đã nhìn thấy cái thứ váng dầu lều bều này trước đây rồi.” Thốt nhiên Marlin kêu lên, chỉ vào thứ gì đó trong nước. “Điều đó có nghĩa là chúng ta đang bơi vòng tròn, và có nghĩa là chúng ta không đi thẳng! Chúng ta cần phải nổi lên mặt nước. Theo tôi!”

“Chà!” Dory nói. “Thư giãn nào. Hãy hỏi đường ai đó.”

Marlin khịt mũi. “Tốt thôi. Cô muốn hỏi ai bây giờ? Váng dầu ư? Có ai ở đây không?”

“Ừm, hẳn phải có ai đó chứ. Đây là đại dương cơ mà, ngốc thật! Chúng ta đâu phải là hai kẻ duy nhất,” Dory nói.

Cô nhìn chăm chăm vào bóng tối. Nước quá đục, cô không nhìn thấy cái gì xa quá cái mũi của mình.

Vừa hay lúc đó, một cái bóng nhỏ vụt qua trước mắt họ.

“Chúng ta đâu biết loài cá này!” Marlin thì thầm. “Chúng ta mà hỏi đường, khéo bị nó xục luôn, rồi nhả xương chúng ta ra chứ chẳng đùa.”

“Thôi nào. Tin tôi lần này thôi.”

Marlin nhìn đăm đăm vết sứa đốt trên mình Dory – dấu vết cô ấy có bởi anh đã từng không tin cô.

“Được rồi.” Anh đồng ý.

Dory mỉm cười, “Xin lỗi! Bạn cá nhỏ nhỏ ời?” cô gọi to. “Con trai anh đây, cậu bé Bingo...”

“Nemo.” Marlin sửa lại. Khi cái bóng nhỏ lại gần, và nó chẳng còn có vẻ nhỏ chút nào nữa.

“Nemo đã bị bắt tới Sydney.” Dory tiếp tục nói, “và chuyện hệ trọng lắm, chúng tôi cần tới đó càng sớm càng tốt. Vậy nên, anh giúp chúng tôi chứ? Lại đây, bạn bé nhỏ.”

“Dory, chính tôi mới là bạn bé nhỏ.” Marlin thất thần. “Tôi không nghĩ kia là anh bạn nhỏ đâu.”

Thình lình, sinh vật kia xé toang cảnh tối tăm đặc quánh của vùng nước đục. Một chú cá voi xanh khổng lồ hiện ra!

Con cá lặn lẽ bơi lại gần họ.

“Ô, anh bạn lớn! Khéo khi anh ta chỉ nói được tiếng cá voi.” Dory thử giải thích lại tình trạng của họ cho sinh vật to lớn đó nghe, và lần này thì bằng tiếng cá voi.

“Neeeeemooooouuuuubiiiiiiiiibattttttđiiiiiiii...”

“Cô làm gì vậy?” Marlin lo âu hỏi. “Cô có chắc là cô biết nói tiếng cá voi không?”

Anh liếc nhìn con cá khổng lồ kia. “Anh ta đang bơi lại gần. Giờ thì hay rồi. Anh ta có vẻ đói.”

“Đừng lo. Cá voi không ăn thịt cá hề.” Dory bình tĩnh nói. “Họ ăn tôm.”

Dory vừa nói xong, thì bỗng hàng trăm con tôm nhỏ bỏ chạy tán loạn, hòng thoát khỏi miệng cá voi.

“Ôi, nhìn kìa! Tôm!” Dory nói.

Cá voi mở cái miệng rộng ngoác của nó ra. Nước ào ạt chảy vào, mang theo mọi thứ.

Marlin túm Dory lại. Họ quẫy đuôi và cố bơi. Nhưng vô ích. Dòng nước quá xiết. Marlin và Dory cũng trôi tuột vào cái miệng thênh thang của cá voi. Nó đúng là rộng, rộng thênh rộng thang. Và trông như thể chẳng có đường ra.

Trong lúc đó, Băng Cá Bể đang bận rộn nhộn nhịp, chiêm ngưỡng thành quả bừa bãi của họ.

“Thấy chưa? Dơ dáy. Cực kỳ dơ dáy, và tất cả là nhờ công cháu, nhóc ạ. Cháu biến mọi thứ không thể thành có thể.”

Cả hội hội họp quan sát khi Nha sĩ Sherman bước vào văn phòng. Ông đi tới bể cá và thò tay vào làn nước đục ngầu. “Trời ơi! Bản khiếp! Tốt nhất là mình phải cọ bể trước khi Darla đến đây.”

Cả bể hò reo. Ngày mai đúng là ngày trọng đại. Ngày mai tất cả bọn họ sẽ thoát.

“Đã sẵn sàng gặp bố chưa nhóc?” Mang Lớn hỏi Nemo.

Nemo gật đầu.

“Cháu biết không, ta chẳng hề ngạc nhiên nếu anh ta đã ở ngay kia, trong cang, đợi cháu sẵn.”

Trong miệng cá voi, Marlin và Dory nghe thấy những tiếng rên rỉ và cọt kẹt vang dội. Marlin không định bơi mãi để rồi bị bẫy như thế. Anh phải thoát ra ngoài! Anh bắt đầu lao mình về phía trước.

Bình! Anh húc vào tấm vách sừng trông như bức rèm rủ xuống từ hàm cá voi hết lần này đến lần khác, nhưng nó không hề nhúc nhích. Marlin cứ lao vào húc. Nhưng vô ích.

Trong miệng cá voi, những con sóng cứ dềnh lên và đổ xuống như thác. Dory cười một ngọn sóng còn và cười khoái chí như đang dạo chơi không bằng.

“Chúng ta đang ở trong miệng cá voi đấy!” Marlin gào to, thấy giận sôi lên được. “Cô không hiểu à?”

Dory trông ngỡ ngác. “Cá voi ư?”

“Cá voi chứ còn gì! Chỉ tại cô cứ đòi hỏi giúp. Và giờ chúng ta kẹt cứng ở đây! Tôi cần phải ra ngoài!” Marlin nện thành thịch vào tấm vách sừng. “Tôi phải tìm con trai tôi. Tôi phải nói với nó rùa sống bao nhiêu tuổi!”

Khi đã kiệt sức, Marlin buông mình rớt xuống lưới cá voi. Đột nhiên, cá voi lắc lư rồi khựng lại.

“Chuyện gì thế?” Marlin hỏi.

“Không biết nữa?” Dory đáp. “Để tôi hỏi anh ta.”

Dory lại phát ra vài âm thanh kỳ quặc.

Cá voi trả lời bằng một tiếng rúc trầm bổng. “Tôi nghĩ anh ta vừa bảo chúng ta là dừng lại,” Dory phỏng đoán.

“Trời, tất nhiên là chúng ta đã dừng lại.” Marlin cúi kính.

Thế rồi nước bắt đầu hạ dần, hạ dần. Nó rút hết xuống cổ họng cá voi. Vài phút sau, đến lượt Dory và Marlin cũng bị cuốn xuống đó.

Cá voi ngân nga. “Anh ta nói đến lúc đi rồi!” Dory hét lên.

Marlin liếc xuống cái cổ họng hun hút và tối như hũ nút.

“Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.” Dory bình tĩnh an ủi.

“Sao cô biết?” Marlin hỏi. “Sao cô biết không phải thứ gì tồi tệ sẽ đến?”

“Tôi không biết!” Dory thành thực.

Anh còn có thể làm gì đây? Marlin hít một hơi thật sâu, rồi tiến tới. Hai chú cá nhỏ rơi xuống... rơi mãi...

Đột nhiên, họ thấy mình được đẩy vọt ra trên một cột nước.

Trong cảng Sydney, chú cá voi nổi lên. Marlin và Dory bắn vọt ra ngoài theo cột nước. Họ nhào xuống xuyên qua làn không khí toàn những bọt nước và hơi sương.

Tồm! Họ đã chạm mặt nước cảng.

“Chúng ta sống rồi!” Marlin hét lên.

“Trông này!” Dory chỉ chiếc tàu với dòng chữ sơn nổi bật trên mạn tàu. “Nó nói ‘Sydney’!”

“Cô đã đúng, Dory!” Marlin thốt lên. “Chúng ta làm được rồi. Chúng ta sẽ tìm thấy con trai tôi!”

Marlin cảm ơn cá voi, rồi quay sang Dory. “Được rồi, tất cả những gì chúng ta phải làm là tìm con tàu đã mang cháu nó đi.” Anh vạch kế hoạch.

“Đúng.” Dory gật gù.

Marlin nổi lên và nhìn chằm chằm những con tàu. Phải có hàng trăm chiếc, như anh thấy.

Nhưng anh chẳng nề hà. Không gì có thể ngăn anh tìm Nemo.

Marlin thu vây. “Tiến lên, Dory. Chúng ta có thể làm được!”

Sáng rồi, mọi người ơi!” Trái Đào vươn vai, cô là người đầu tiên thức dậy trong bể cá. “Ngày trọng đại đã tới. Mặt trời đã chiếu sáng, bể cá đã sạch tinh tươm, và chúng ta sẽ thoát khỏi...”

Đột nhiên, cô ngừng phát. Bể cá đã sạch ư?

Vài giây sau, tất cả đều quay quanh bộ lọc. Họ sững sốt nhìn chăm chăm. Đó là một bộ lọc mới – loại to và cao. Và chẳng có bất kỳ phần nào hở ra để họ có thể phá – hay đặt một viên sỏi vào!

“Ngài Nha sĩ hẳn đã lắp nó tới qua khi chúng ta vẫn còn đang say ngủ,” Mang Lớn khó nhọc thốt lên, lắc đầu thất vọng.

“Aqua Scum 2003 là thiết bị đa năng, tự động làm sạch, bảo hành miễn phí, lọc nước biển,” Trái Đào đọc to cuốn sách hướng dẫn sử dụng đang mở đặt trên quầy.

Một tia laser đỏ phát ra từ bộ lọc, quét qua bể nước. “Nhiệt độ tám mươi hai độ F. Độ pH cân bằng,” một giọng tự động vang lên.

Cả bể sững sốt nhìn. Rồi chúng hiểu điều gì xảy ra. “Ta nguyện rửa người, Aqua Scum!” Ríu Rít rít lên.

“Thế là xong, kế hoạch vượt bể!” Bloat rên rỉ, phòng lên vì giận dữ. “Đi tong rồi!”

“Chúng ta sẽ làm gì...” Nemo hãi hùng. Cửa văn phòng Nha sĩ đột ngột mở toang.

“Darla!” Băng Cá Bể đồng thanh hét lên.

“Lặn xuống, nhóc!” Mang Lớn ra lệnh.

Một cậu bé bước vào phòng đợi cùng mẹ. “Báo động giả.” Phòng Tương ré lên.

Nemo nhẹ người, thở phào. Thế nhưng, cậu chưa kịp định thần thì đã thấy một chiếc bẫy phủ quanh mình – cái vợt cá!

Chú bị kéo lên, lên, lên nữa.

“Bác Mang Lớn, cứu cháu!” Cậu gào lên.

“Nemo!” Mang Lớn cũng hét lên.

Hành động chớp nhoáng, Mang Lớn bơi hết tốc lực lại chỗ Nemo và nhảy vào vợt cùng cậu. Vận hết ý chí, ông bắt đầu bơi xuống, hòng làm cái vợt xa ngài Nha sĩ ra.

“Cố lên, nhóc. Bơi xuống! Bơi xuống!” Mang Lớn thúc Nemo.

Cả Băng Cá Bể cũng nhất loạt nhảy vào vợt lưới, và tất cả hò nhau bơi xuống.

Đúng lúc Nemo vừa nghĩ rằng cậu đã thoát khỏi vợt cá, thì Nha sĩ Sherman đã vợt được cậu vào một túi bóng đầy nước.

Ông buộc cái túi lại, đặt trên thành bể rồi quay đi.

Băng Cá Bể đua nhau bơi tới. “Lăn đi nhóc!” Mọi người cùng giục giã. “Cứ lăn đi! Lăn tiếp đi. Cậu có thể làm được mà.”

Nemo lăn tròn, lăn tròn. Được rồi. Chậm rãi, và chiếc túi cuối cùng cũng lăn đi.

Cửa sổ đây rồi! Chú đã nhìn thấy nó ở đâu bên kia của quây. Chú mà tới được đó, thì chỉ cần nhảy một cú là xuống ngay cảng.

Nhưng Nha sĩ Sherman đã kịp chớp lấy túi. “Suýt chút nữa thì rơi.” Ông nói rồi để chiếc túi vào một chiếc khay.

Thình lình, cửa văn phòng bật mở. Một chiếc bàn lật nhào, và đèn thì vỡ choang.

Darla đã đến!

Hàng hàng lớp lớp những con tàu xếp như nêm trong cảng. Marlin và Dory bơi từ đuôi tàu này tới đuôi tàu khác, cố tìm chiếc đã bắt Nemo đi.

Dory ngáp vì kiệt sức. Mắt cô lơ đãng rồi nhắm tịt lại. Cô bắt đầu chìm dần vào cơn say ngủ.

“Dory, dậy đi!” Marlin kêu lên.

Dory mở mắt. Rồi hét toáng.

Một con bò nông bự chàng đang bỏ nhào về phía họ. Trong nháy mắt, nó đã ngoác cái mỏ và nuốt chửng hai bạn cá nhỏ.

Con bò nông hạ cánh xuống bến, ngay trên cầu tàu.

Chú ta ngửa cổ, định nuốt trọn Marlin và Dory.

“Không! Tôi không đi xa đến thể để làm bữa sáng cho một con chim!” Marlin xoay xở chẹn ngang họng con bò nông.

Con bò nông chỉ còn biết khạc khạc những tiếng nghèn nghẹt. Nó đã bị nghẹn.

Từ tít phía trên, xa chỗ cầu tàu, Mỏ Rộng trông thấy con bò nông mắc nghẹn. Chú bay đến giúp.

“Cá nuốt lưỡi của cậu rồi hả?” Chú ta trêu chọc.

Con bò nông há to cái mỏ. Mỏ Rộng dòm vào trong, rồi nện một cú vào lưng bạn.

Hai con cá văng ra, sòng soài trên cầu cảng.

“Tôi phải tìm con trai Nemo của tôi!” Marlin hóp hóp không khí rên rỉ.

Mắt Mỏ Rộng trợn lên ngạc nhiên. “Anh ta là con cá đó sao!” Mỏ Rộng ré lên. “Chính là kẻ đã chinh chiến khắp đại dương!”

Marlin và Dory đang nhảy trên cầu cảng, cố tìm đường quay trở lại mặt nước.

“Tôi biết con trai anh đang ở đâu!” Mỏ Rộng gọi với theo.

Một đàn hải âu tọc mạch bỗng nhiên từ đâu xuất hiện.

Con bò nông vội há mỏ. “Nhảy vào trong miệng tôi, nếu còn muốn sống.” Chú thâm thì giục già.

“Vào mồm cậu làm sao mà tôi còn sống được?” Marlin hỏi vặn, định ninh rằng Mỏ Rộng chỉ muốn xơi tái anh.

Mỏ Rộng lắc đầu. “Không, Tôi biết con trai anh. Cậu ta màu cam. Và cậu ta có một bên vây bị teo.”

Marlin không tin vào tai mình! Chú bò nông này thực là biết con trai anh. “Đúng Nemo rồi!” Anh thốt lên.

Bầy hải âu ngày càng đông, chúng bay xuống tận cầu, bu lấy Marlin và Dory.

Mỏ Rộng giả lả đứng giữa bầy chim. Cậu thành linh chộp lấy hai con cá và bay vọt đi. Mỏ Rộng còn kịp hớp một ngụm nước biển để Marlin và Dory có thể thở dễ dàng. Họ nhắm thẳng hướng vãn phòng Nha sĩ mà bay đến.

Chào Darla. Cháu gái yêu quý của ta muốn làm gì trong ngày đặc biệt của mình nhỉ?” Ngài nha sĩ vui vẻ.

Ông nhắc cô bé đặt vào cái ghế làm răng. “Để xem những cái răng trắng như ngọc trai này nào!” Ông nói rồi mở miệng cô bé. “Oái!” Ông la lên khi cô bé chực cắn vào ngón tay. “Cậu à cháu của ta? Ta biết cháu muốn gì rồi! Cháu muốn quà của cháu.”

“Cháu muốn con cá nhỏ!” Darla gào lên.

Trông thấy túi cá, ngài Sherman biết rằng ông chẳng có tin tốt lành gì cho cháu gái. “Ôi, không – tội thằng bé.” Ông lẩm bầm.

Nemo đang ngửa bụng trong túi bóng.

“Cậu ta chết rồi!” Băng Cá Bể rên rỉ từ trong bể cá.

“Ta hẳn là để quà của cháu trong xe. Để ta đi lấy.” Nha sĩ nói với Darla, cố gắng giấu Nemo đi.

Nhưng ngay khi ông giấu chiếc túi sau lưng mình, Nemo mở bừng mắt.

“Cậu bé vẫn còn sống!” Băng Cá Bể hò reo.

“Sao cậu ta lại giả chết nhỉ?” Một con cá cất tiếng hỏi.

Ngài nha sĩ phăm phăm tiến vào phòng tắm.

“Để xả theo đường toa-lét đấy!” Mang Lớn mừng rỡ nói. “Cậu bé sắp ra khỏi đây rồi!”

Nhưng rồi ngài Nha sĩ chuyên hướng lại gần thùng rác.

“Không phải thùng rác chứ!” Băng Cá Bể gào lên.

“Này!” Mỏ Rộng thò mỏ vào cửa kính. “Này! Xem tôi tìm được ngài Siêu Cá này!”

“Nemo đâu rồi?” Marlin ngóc đầu trong miệng Mỏ Rộng hỏi. “Thằng bé đâu?”

“Nha sĩ! Nha sĩ!” Băng Cá Bể gào lên.

“Mỏ Rộng!” Marlin ra lệnh. “Xông vào đi!” Anh túm lấy lưỡi Mỏ Rộng và làm như đó là bánh lái trên tàu, thúc chú ta bay vào trong.

“Chuyện quái...” Nha sĩ Sherman sững sốt thốt lên khi thấy một con bò nông lao thẳng vào văn phòng. Ông tìm cách tóm cổ Mỏ Rộng, nhưng cả hai lại cùng đâm sầm vào Darla đang ngồi trên ghế khám răng.

Ngài Nha sĩ thả túi bóng cá vào khay làm răng. Chiếc túi rơi bịch xuống!

Vì Darla ngay cạnh đó, nên Nemo vẫn tiếp tục giả chết.

Mỏ Rộng và Marlin trông thấy Nemo trong túi – đã bơi ngửa. Marlin sững người vì bàng hoàng.

“Tóm được rồi nhá!” Ngài Nha sĩ thốt lên. Ông túm được mỏ Mỏ Rộng, bóp chặt.

Trong miệng Mỏ Rộng, Marlin hét lên. “Nemo!”
Nemo nghe thấy tiếng bố. “Bố ơi?” Cậu thì thầm.
Marlin không nghe tiếng Nemo, và Nha sĩ lẳng Mỏ Rộng ra ngoài cửa sổ.
Mang Lớn biết họ phải làm gì đó – ngay bây giờ. Nemo sắp hết không khí rồi.

“Mau!” Mang Lớn ra lệnh. “Lên đỉnh Khát Khao Khạc Lửa!” Ông giục già những con cá khác cùng hành động.

Ở trên ghé, Darla đang lắc lẩy lắc để túi cá chứa Nemo. “Cá cưng! Cá cưng!” cô bé véo von.

Nemo sắp sửa rơi ra ngoài qua cái lỗ thủng dưới đáy túi.

Lúc này, trong bể cá, Phòng Tướng đã bầy một góc ngọn núi lửa lên. Rồi cậu thổi phồng mình và gật đầu ra hiệu với Mang Lớn. Cậu đã vào vị trí sẵn sàng để bắn Mang Lớn về phía Nemo. Mang Lớn bơi vào miệng núi lửa.

Rất Sạch bật van không khí và vù một cái, Mang Lớn đã bay lên không trung, bay qua đầu Nha sĩ Sherman và hạ cánh xuống ngay đỉnh đầu Darla.

“Á!” Darla hét lên.

Nemo lăn ra khỏi khay và ngã xuống một cái gương soi răng.

Mang Lớn trượt xuống khỏi đầu Darla, rơi vào trong khay. “Bảo bố cháu, ta gửi lời chào.” Trông thấy Nemo, ông bèn nói.

Rồi Mang Lớn quật đuôi vào cái gương soi răng và giúp Nemo bay thẳng vào bồn rửa tay.

Nemo lách xuống đường ống.

Nha sĩ quay sang nhìn Nemo vừa lúc cậu biến mất. “Chà.” Ông nói. Rồi mang Mang Lớn khỏi khay thả lại vào bể cá.

Bể cá chào mừng Mang Lớn trở lại.

“Thằng bé ổn chứ Mang Lớn?” Riu Rít hỏi.

“Đừng lo. Đường ống nước nào cũng dẫn ra đại dương.”

Nemo trượt theo đường ống vào khu vực xử lý nước. Cậu trượt hết góc này đến khúc cua kia. Cuối cùng, có ánh sáng mờ mờ phía cuối đường hầm. Nemo đã ra đến cuối đường ống thoát nước trong cảng.

“Bố ơi!” Cậu gọi to.

Phía trên cảng, Mỏ Rộng mang Marlin và Dory bay đi. Chú hạ cánh xuống cầu tàu và nhẹ nhàng thả Dory và Marlin trở lại mặt nước.

“Tôi rất tiếc. Thực lòng rất tiếc.” Mỏ Rộng chia buồn.

Marlin khẽ gật đầu với Mỏ Rộng rồi bơi đi với Dory.

“Dory. Nếu không có cô, tôi thậm chí sẽ không bao giờ có thể tới đây. Tôi rất biết ơn cô.”

Nói rồi Marlin lẳng lặng bơi ra xa.

“Này, đợi chút. Anh đi đâu vậy?” Dory hỏi.

“Mọi chuyện kết thúc rồi, Dory. Chúng ta tới quá muộn. Nemo đi rồi. Giờ tôi sẽ về nhà.” Marlin buồn rầu nói.

Bàng hoàng, Dory nài nỉ. “Không, anh không thể. Đi với anh, tôi có thể nhớ mọi thứ lâu hơn. Xem này – P. Sherman, 42... Ồ, thế đấy. Tôi có thể cảm nhận được. Tôi nhìn anh và giống như tôi đã ở nhà. Tôi xin anh, tôi không muốn mọi chuyện trôi qua như thế. Tôi không muốn quên.”

“Tôi xin lỗi, Dory. Nhưng tôi muốn quên.” Marlin rầu rĩ.

Lại một lần nữa, anh bơi ra xa và bỏ Dory lại một mình.

Ngay phía dưới khu xử lý nước, hai chú cua đang hau háu châu chực chờ vồ lấy từng miếng mồi theo tia nước phụt ra khỏi đường ống.

Đôi cua khựng lại khi thấy Marlin bơi từ xa. Chúng gọi to. “Này, anh kia!”

Marlin chẳng buồn nghe mà vẫn mê mải bơi về phía đại dương.

“Này, thôi được, anh bạn! Tha cho anh bơi đi đấy.” một chú cua nói. “Phải không bạn hiền.”

“Rõ ràng rành, bạn hiền ạ.” chú kia đồng ý.

Vừa lúc đó, Nemo lọt ra khỏi cái lỗ ngay giữa hai chú cua. “Này các chú, có thấy bố cháu đâu không?” Nemo hỏi.

Đôi cua cuống cuống đòi tóm Nemo. “Tóm lấy nó!” một chú nói với theo Nemo.

“Không!” Nemo hét to và bơi hết tốc lực về hướng cảng.

Nemo bơi lang thang trong làn nước, vừa bơi vừa gọi bố. Bỗng đâu cậu nghe thấy tiếng khóc nỉ non nên bơi lại gần xem sao.

Cậu trông thấy một cô cá đang bơi vòng quanh, luôn miệng lảm nhảm.

“Ủm, xin lỗi cô,” Nemo nói với cô cá. “Cô không sao chứ ạ?”

“Tôi không biết tôi đang ở đâu. Tôi nghĩ tôi bị lạc mất ai đó, nhưng tôi không nhớ gì hết.” cô cá tuyệt vọng nói.

“Ồn thôi, ồn thôi.” Nemo dịu dàng nắm vây cô cá. “Cháu cũng đang tìm ai đó.”

“Cô là Dory.” Dory sụt sịt nói.

“Cháu là Nemo.” Nemo đáp.

“Nemo ư? Quả là một cái tên hay.” Dory khen.

Thế là Nemo và Dory bắt đầu cùng nhau tìm kiếm.

“Bố ơi! Bố!” Nemo gọi to.

“Gượng đã.” Dory ngắt lời. “Bố cháu hay bố cô?”

“Bố cháu,” Nemo đáp.

“Hiểu rồi.” Dory gật gù.

“Mà, chúng ta đang ở đâu thế này không biết?” Nemo hỏi.

“Hừm.” Dory chỉ âm ừ. Cô bơi lại một ống cống và đọc chữ in trên đó “Sydney!” cô đọc.

Đột ngột, mọi chuyện trở lại với cô – từng mẩu một, chuyến phiêu lưu với Marlin, và tại sao họ lại vượt cả chặng đường dài tới Sydney.

“Nemo!” cô thốt lên, nhớ lại mọi chuyện.

“Gì ạ?” Nemo giật mình hỏi lại.

“Chính là cháu! Cháu là Nemo!” Dory reo lên.

Cô ôm khuôn mặt cậu bé trong đôi vây. “Cháu chết rồi mà. Cô đã nhìn thấy cháu! Và rồi giờ cháu lại ở đây. Cô đã đi tìm cháu. Cháu chưa chết. Bố cháu...”

“Cô biết bố cháu ư?” Nemo phân khởi hỏi.

Dory không trả lời. Cô bận rộn suy nghĩ. Marlin hẳn đã bơi qua chỗ lữ cua, cô chợt nhận ra. Cô tức thì quay đầu trở lại nơi đó. Nemo bơi ngay phía sau.

Giữa ngư trường đánh cá, Marlin bần thần bơi quanh, buồn bã nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ còn trông thấy Nemo nữa.

“Ra khỏi đây ngay!” một chú cá mú hét lên.

Trên mặt nước, một cái lưới khổng lồ đang chậm chậm chụp xuống.

“Coi chừng đây!” một chú cá khác gọi ời ời. “Nó rơi thẳng xuống chỗ chúng ta!”

Bầy cá mú lao ràn rạt qua Marlin.

“Bố ơi! Bố!” Nemo gào lên.

“Nemo?” Marlin nhìn quanh quất làn nước u ám gọi thầm.

“Bố ơi!” một giọng văng vẳng lại từ phía xa.

Marlin liếc quanh. Giờ thì anh trông thấy Nemo... và Dory... đang bơi lại phía mình.

Anh lao đến với họ.

“Cẩn thận!” Dory và Nemo đồng thanh hét lên.

Cái lưới đã rơi xuống gần hơn, chụp hết đàn cá này đến đàn cá khác. Phía trên, một guồng quay đặt trên tàu đánh cá đang quay đều đặn, kéo tấm lưới lên mặt nước, nhưng nó cũng hụt mất một đàn cá nhỏ, hụt cả Marlin. “Nemo! Không!” Marlin hét lên.

Nhưng tấm lưới cũng đánh trượt cả Nemo. “Bố ơi!” cậu reo lên. Họ an toàn rồi.

“Nemo! Ôi, cảm ơn trời!” Marlin ôm chầm lấy con trai, nức nở.

Rồi họ nghe thấy một tiếng kêu cứu từ trong tấm lưới. Là Dory! Cô đã bị mắc lưới và đang bị kéo gần lên tới mặt nước.

Nemo nhìn tấm lưới và chợt nhớ đến chuyến phiêu lưu của cậu trong bể cá.

“Bố ơi, con biết phải làm gì rồi!” cậu vừa nói vừa bơi vọt về phía lưới cá.

Marlin đuổi theo con trai. Nhưng Nemo đã chui lọt qua mắt lưới để vào trong, còn Marlin lại quá to để chui qua.

“Ra khỏi đó ngay! Bố không thể mất con lần nữa được.” Marlin van nài.

“Chúng ta phải bảo đàn cá cùng nhau bơi xuống. Con biết sẽ thành công.” Nemo trấn an bố. “Bố, con làm được mà!”

Marlin nhận ra tất cả những gì anh cần là một chút tin tưởng con trai. Anh nhắm mắt lại rồi nói, “Con nói đúng. Bố biết con có thể.”

Hai bố con cùng đập vây. “Nhớ nhé, bố hãy bảo cả đàn cá cùng nhau bơi xuống.” Nemo hét lên rồi bơi tới gần Dory.

“Này, các anh nghe thấy con trai tôi nói rồi chứ!” Marlin gào lên. “Nào, bơi xuống, bơi xuống!”

Từng chú cá mú lần lượt lắng nghe. Rồi họ nói lại với bạn bè, và chẳng mấy chốc cả đàn cá trong lưới bắt đầu cùng bơi xuống.

Nhưng tấm lưới vẫn bị kéo lên. Nemo và Dory đã lên khỏi mặt nước. Họ cố ngáp để thở.

“Bơi xuống!” Marlin gào lên, lần này ráo riết hơn.

Tấm lưới khựng lại. Trong một chốc, nó đứng im tại chỗ. Rồi nó bắt đầu

chìm dần.

“Được rồi!” Nemo thét lên. Sức nặng của cả đàn cá khi hiệp lực bơi xuống đã kéo tấm lưới trở lại mặt nước.

Nemo và Dory lao tới phía trước để có thể trông thấy Marlin.

“Làm tốt lắm, con trai!” Marlin gọi.

“Cứ tiếp tục bơi đi! Tiếp tục bơi!” Marlin và Dory cùng gào lên.

Đàn cá cùng nhau ráng sức lần cuối khi tấm lưới đã bị kéo gần xuống đáy đại dương.

Rắc! Tay quay guồng gãy đôi. Tấm lưới bị đứt, chìm xuống. Cả đàn túa ra, cười nói hỉ hả, hò hét om sòm rồi bơi càng xa càng tốt. Marlin cuống cuống rẽ bầy cá, bơi ngược lại.

“Nemo đâu rồi?” anh hỏi Dory.

Marlin và Dory bơi quanh, tìm kiếm Nemo. Cuối cùng Dory kêu lên. “Ồ đây!”

Nemo nằm thiu thiu dưới tấm lưới cá rồi nù ở đáy đại dương.

“Nemo!” Marlin hỏn hên lắc vẫy đồng thời không ngừng đẩy tấm lưới nặng trĩu khỏi người con trai.

Marlin nhớ lại cái ngày khủng khiếp đó, nhiều năm trước, khi anh tỉnh dậy và chỉ thấy một trứng cá còn sót lại. Khi đó, anh đã hứa sẽ không bao giờ để bất cứ chuyện gì xảy ra với cậu con trai độc nhất của mình. Nemo của anh.

“Nemo?” anh van nài. “Nemo của bố?”

Bỗng Nemo khúc khắc ho. “Bố ơi?”

“Ôi, tạ ơn trời,” Marlin thở phào nhẹ nhõm.

Nemo còn sống!

“Bố ơi... Con xin lỗi. Con không ghét bố.” Nemo nói.

“Ôi, không... không. Chính bố phải xin lỗi con, Nemo,” Marlin thỏn thức. Nemo chạm cái vây may mắn vào bố, và hai bố con cùng cười hạnh phúc vì tất cả những gì đã vượt qua.

“Chà.” Marlin đổi chủ đề. “Con đoán xem. Rùa biển ấy, bố đã gặp một chú. Và chú ấy đã sống cả một trăm năm mười năm luôn.”

“Một trăm năm mười năm cơ ư?” Nemo nhắc lại. “Nhưng Sandy Biết Tuốt nói họ chỉ sống tới trăm tuổi thôi.”

“Sandy Biết Tuốt ư? Con nghĩ bố có thể vượt cả đại dương mà không biết bằng cậu ta ư?” Marlin cao giọng.

Nemo cười khúc khích. Rồi họ nhìn nhau và cùng phá lên cười. Cả hai bố con đã trải qua biết bao chuyến phiêu lưu vĩ đại và đối mặt với bao hiểm nguy, nhưng cũng đáng, bởi giờ cả hai đã được đoàn tụ bên nhau.

Ánh mặt trời nhuộm hồng búi cỏ chân ngỗng. Lại đến lúc phải đi học rồi. Marlin đưa Nemo tới trường. Tất cả lũ nhóc đã sẵn sàng ở đó, chuẩn bị trèo lên lưng Thầy Ray.

“Mời lên tàu, các nhà thám hiểm nhí!” Thầy Ray hô vang.

Nemo lên tàu Thầy Ray, còn Marlin chuyện tếu với mấy vị phụ huynh khác.

Ai cũng cười ngặt cười nghễo khi nghe chàng cá hề kể chuyện.

Bố của Ất Xì nói, “Nhưng Marty này... có thực là anh đã trải qua mọi chuyện như anh đã kể không?”

Vừa lúc đó, ba chú cá mập kiêu hãnh – Bruce Ăn Kiêng, Mỏ Neo và Chum – bơi qua.

Đàn cá hột hoảng đi nấp.

“Đừng sợ.” Bruce Ăn Kiêng mềm mỏng. “Chúng tôi chỉ muốn chắc chắn là những thành viên mới của chúng tôi đã về nhà an toàn.”

“Cảm ơn các anh!” Dory bơi ra từ sau lưng những chú cá mập.

“Chà, hẹn gặp lại cô tuần sau.” Bruce Ăn Kiêng gọi Dory. Rồi anh ta cùng hai chú kia quẫy đuôi bơi đi.

“Giữ chắc nhé! Chúng ta tới đây!” Thầy Ray hô to rồi dợm vẫy bơi.

“Tạm biệt con trai! Vui nhé!” Marlin gọi với theo.

“Tạm biệt bố!” Nemo cũng hét lên. “Ô, chờ đã! Em quên một thứ!”

Thầy Ray dừng lại. Nemo vội vàng bơi trở lại chỗ bố và ôm ông thật chặt. “Yêu bố, bố ạ!” Cậu thỏ thẻ.

“Bố cũng yêu con, con trai.” Marlin nhắc lại.

Nemo bơi trở lại với Thầy Ray và cả lớp.

“Tạm biệt.” đàn cá con đồng thanh hô to.

“Tạm biệt, Elmo!” Dory cũng rời rít, vẫn hay quên như thường.

“Là Nemo chứ!” Marlin sửa lại.

“Gặp cô sau, cô Dory! Chào bố!” Nemo nói.

“Chào con trai.” Marlin mỉm cười. Mọi thứ đều ổn thỏa như nó vẫn thế trong đại dương xanh rộng lớn.